

KŐ-SZABÓ IMRE

SZÍNLELT SZERELMEK
(Novellák)

Vác – 2019

KŐ-SZABÓ IMRE: SZINLELT SZERELMEK (novellák)

Vác – 2019

© Kő-Szabó Imre
Minden jog fenntartva.

Címlapon és a hátsó borítón
Szabady Veronik Arge kút alakjai
A kötetben szereplő, a történeteket érintőlegesen
illusztráló képeket, rajzokat válogatta
az internet képes világából
ismeretlen szerzők tollából,
valamint,
a kötet szerkesztési, digitalizációs, számítógépes
munkálatait végezte:

Dr. Szepes András
ny. főiskolai docens

ISBN: 978-615-00-5274-8

Vác - 2019

**Mottó: „A férfi és a nő együtt töltött
pásztorórája jelentéktelenebb,
kevesebb emlékezetet hagy
maga után, mintha együtt
keltek volna át a háborgó
csatornán.”**

(Sarkadi Imre)

Bevezető

A kötetben egybegyűjtött tizenhét novella képet ad egy férfi (mellette a nő) önzetlen, vagy éppen önző életéről.

A novellák alkotta képek vázolják a nyiladozó férfi férfiasságának próbálkozásait. Mert egy férfi sem tud megenni az örök Éva nélkül. Krúdy Gyula írta: *„Kell ám, hogy mindenkinek meglegyen a maga tűcske, akinek éneklésére, dalolgatására, altatgatására elfelejti az egész életét.”*

A történetek során úgy dönt, hogy megnősül, hátha élete jó vágányra fut. De aztán összetörnek a házasságról alkotott képek, jön a válás. De az élet mégsem változik, mert már William Shakespeare megírta: *„Az aszszony igazi árnyék, fut előled, ha követed és követ, ha te futsz előre.”*

A válás után nincs elkeseredve, mert még van erő, szufla benne. Aztán ezek is szerte foszlanak és a jutalom az egész fáradságos életéért, egy szál virág a temetőben, búcsúzólul.

a szerző

Tartalom

Széptevés és bonyodalmak

Három csengetés.....	8
Az a szép nyár.....	15
Átutazóban.....	25
Vizionált csontváz.....	32
Penicillin kúra.....	36
Villanyoltás után.....	41

A házasság

A házasság.....	47
Az almabor.....	49
Nyúltenyésztés.....	53
Rántott szelet.....	58
Érettségi öltöny.....	61

És ami utána következik

Kaland az írni tudó gépekkel.....	67
A fűrészelő.....	71
A nagykabát.....	74
Az évforduló.....	77
Öltözői biléta.....	82
Nyúlszőr kalap.....	89

Széptevés és bonyodalmak

Három csengetés

A nap melegen tűzött. Érezte bőrén a forróságot. Már több mint fél órája feküdt így mozdulatlanul egy szürke, kockás pléden, melyet a fűre terített le. A strand lányája nem ért el a tudatáig. A lányt figyelte. Hosszú, barna haja volt. Olvasott, de nem volt kitartó. – Úgy látszik, nem köti le figyelmét! – gondolta Sásdi Géza, ez a harmincéves, szőke srác, akinek autófényező volt a szakmája és egyedül élő, özvegy anyjával lakott együtt egy szoba-konyhás lakásban Kőbányán. A lány lapozgatott a könyvben, majd letette. Egy kis idő múlva újból belekezdett. Nézelődött. Nem vette észre Sásdi Géza fürkésző tekintetét. A lány elment a zuhanyhoz. Lezuhanyozott, sokáig állt a lezúgó vízszög alatt. Lassan visszajött, vizes, piros, kétrészes bikinije feszült a testén. Így jól kiadta formás, üde alakját. Sásdi Géza éhesen méregette formás combját és kicsi mellét. – Fiatal még, nem több tizenhatnál! – gondolta így elsőre. A lány újból olvasni kezdett. Sásdi úgy érezte, felforr a vére a napon. – Irány a zuhany! – adta ki a vezényszót önmagának. Könnyedén engedelmeskedett. A lány mellett ment el. Észrevette a könyvjelző a földön, hever. Felvette és odanyújtotta a lánynak. – Ez nem a magáé? – kérdezte természetes hangon és hangsúllyal. A lány ijedten kapta fel a fejét. Tétován nézett körül. – Igen! Köszönöm! – mondta meglepetten, és kedves mosollyal nézte Sásdi Gézát. – Szóra sem érdemes! – válaszolta a fiú és a könyvre tekintett. Ez adta a következő kérdés apropóját. – Mit olvas? – kérdezte kíváncsian.

A lány egy sárgakötésű, vastag könyvet nyújtott a fiú felé. Kibetűzte a címét. – „Egy tiszta nő”! Milyen? – kérdezte a lánytól folytatásként.

- Nagyon jó! Olvasta? – kérdezett vissza a lány. – Igen! Csak nem értem, hogy miért kezdett annyiszor bele. Én nem tudtam letenni! – szögezte le magabiztosan Sásdi. Figyelte a lányt. Megállapította most már súlyozottabban, nem lehet több tizennyolc évesnél, vagy talán még annyi sincs. Mégis mennyire fejlett, kész nő már. Hiába, a lányok hamarabb érnek, mint a fiúk! – összegezte egyszerűen.

- Sokat olvasok, és sokszor fáraszt az olvasás – mondta egyszerűen.

- Szeret olvasni?

- Nagyon, egyetlen szórakozásom.

- Csak az olvasás?

- Igen.

- Más nem?

- Na, igen, esetleg egy mozi.

- Milyen filmeket szeret a legjobban?

- Szerelmes, romantikus filmeket – mondta a lány és egy kicsit elpirult az arca.

- Gondoltam! – tette hozzá a fiú és fürkészően, majdnem szemtelen nyíltsággal végig mérte a lányt. Észrevette a fiú tekintetét, szerette volna eltakarni testét, de most ez lehetetlen volt, a fürdőruha, pedig szemtelenül pici volt. Úgy érezte, a fiú gondolatban, talán már le is vetkőztette.

- Nem gondolja, hogy talán szemtelenség... - hirtelen elhallgatott és zavartan nézett a fiúra, majd elkapta tekintetét, és a könyvet forgatta a kezében.

- Ne haragudjon, hisz tudja nem azért... - Sásdi kínosan érezte magát. – Jöjjön, menjünk fürödni! – indítványozta a lánynak olyan természetességgel, mintha hónapok óta ismerte volna. A lány nem ellenkezett.

- Jó, de a nagymedencébe ne menjünk! – kérte a fiútól.

- Fél a víztől?

- Nem, csak az olyan hideg! – szögezte le és a gondolattól a meleg ellenére meg rázkódott.

- Akkor a gyerekek közé megyünk! – mondta a fiú.

- Azt azért mégsem – mosolyodott el a lány és a szemében, ahogy a fiúra nézett, valami megnyugtató kedvesség bujkált.

A közép medencében a víz kellemes volt. A lány gyorsan úszott, erős karcsapásokkal. Sásdi Géza lassan tempózott utána.

- Ha így úszik, hamar kifáraszt engem! – mondta a lánynak, amikor az szembe fordult vele.

- Pedig azt hittem, maga jobb úszó, mint én.

- Nem fulladnék bele a vízbe, és ez elég! – nyugtázta a fiú őszinte nyugalommal.

- Maga mindennel így van? – kérdezte a lány és felkapaszkodott a medence szélére.

- Nagyjából! – mondta egy kis szünet után Sásdi.

- Akkor maga nem kitartó ember! – állapította meg a lány. Sásdi Gézának ez rosszul esett, de túltette magát rajta. Azzal egészítette ki: - Ezt azért nem mondanám!

- Meg azt hiszem, kicsit kényelmes is! – folytatta a lány.

- Miből gondolja?

- Fogadni mernék, nem tud fejest ugrani a vízbe? – komolykodott a lány.

- Baj az?

- Nem, de megtanulhatja. Ha akarja én meg is tanítom! – jelentette ki.

- Köszönöm, fejesekek nélkül is elég kényelmesen élem az életemet, legalább is nincs ilyen irányú hiányérzetem – mondta nevetve a fiú és a lány barna szemébe nézett.

- Az újtól is fél?

- Miből gondolja? – a lány egy kis szünetet tartott. Talán úgy döntött, nem bántja tovább ezt a fiút, majd bizonytalanul annyit mondott: - Csak úgy!

- Néha elfog egy kis bizonytalanság, de azt hiszem minden ember így van ezzel. Vagy nem? – kérdezett vissza Sásdi.

- Még nem gondolkodtam rajta, biztosan magának van igaza! – mondta a lány és lesimította haját. A teste megrázkódott, ahogy így kapaszkodott a medence szélén.

- Fázik?

- Egy kicsit.

- Menjünk a napra! – indítványozta a fiú és megfogta a lány kezét, hogy kapaszkodóként, biztonságot nyújtson. Keze selymes és lágy volt, érintése kellemes érzést váltott ki a fiúból. Nem a fűre, hanem a medencét körülvevő, széles, a naptól felhevült járdára feküdtek. Forró volt a beton, a testüknek kellemes. Egymás mellett hasaltak. Sásdi Géza nézte a lány lúdbőrös karját. Ahogy, így hason feküdtek, összeért a lábuk. A lány nem vette el. A fiú érezte a lány testének közelségét. Az érintkezési pontok gyérek voltak, de a levegőn átsugárzott valami kellemes bizsergés. Sásdi úgy érezte, mintha a lányt már évek óta ismerné. Bizalmasabb hangnemre váltott.

- Sokat szoktál ide járni? – kérdezte Sásdi.

- Nem, csak most olyan jó idő van. Ki kell használni.

- Mivel foglalkozol? – érdeklődött természetes egyszerűséggel.

- Nincs foglalkozásom!

- Azért valamit mégis csak teszel?

- Igen, tanulok! – szögezte le a lány egyszerű tömörséggel.
- Gímibe jársz?
- Harmadik céosztály! – jelentette ki büszkén.
- Most érettségizel? – faggatta tovább.
- Jövőre! – intett figyelmeztetőileg, felemelt újjal.
- Félsz tőle? – folytatódott a faggatás.
- Nem! Miért féljek? Annyit azért mindig tudok, hogy átmenjek. Te féltél? – kérdeztet vissza és innen kezdve természetes volt a tegeződés.
- Egy kicsit, de mikor vége volt, kinevettem magamat – mondta Sásdi és az jutott az eszébe, mennyire majrészott a vizsgák előtt, aztán amikor kihúzta a tételeket, megnyugodott. Felelet után pedig, egyszerűen megkönnyebbült.
- Igen, azt mondják csak a nagy izgalom, és a végén semmi! – összegezte a lány, mintha már tapasztalta volna a dolgokat. Sásdi mindjárt nem reagált az elhangzottakra, egy kicsit gondokozott, csapongó ötleteit kívánta, összerendezni, majd csendesen mondta: - Mindig így szokott lenni. Az ember izgul, szurkol valamiért és a végén egyszerűen, minden úgy végződik, ahogyan kell!
- Igen! – válaszolta a lány és érződött, hogy ő is rendezi az elhangzottakat.
- Mire gondolsz? – kérdezte Sásdi.
- Semmire – mondta a lány és ingatta a fejét.
- Nem hinném, valamire biztosan gondoltál.
- Csak arra, hogy egy órával ezelőtt, még nem tudtam, hogy veled fogok itt beszélgetni, mint egy régi ismerőssel.
- Kellemetlen ez?
- Nem, mondhatnám jó is.
- Miért jó?
- Tudod, mikor az ember napok óta egyedül van, jó valakivel beszélgetni.
- Teljesen egyedül? – kérdezte egy kicsit hitetlenül és amint így hasalva oldalra pillantott, és végig nézte a lány formás alakját, ebben nem volt biztos.
- Azért mégsem – egészítette ki a lány. – Anyámmal élek. A sok egyedül és együtt töltött nap szótlanná tesz bennünket, vagy csak nagyon keveset beszélgetünk.

- A faterod? – szólt a kérdés egyszerűen.

- Meghalt! – mondta a lány, de hangjában nem érződött szomorúság. – Már vagy tíz éve, beteg volt – tette még hozzá. Sásdi próbálta magát ebben a pozícióba helyezni, érezte, hogy a lány már megbékélt az élet adta helyzettel. Tovább lépett.

- Sokszor érzed a magányosságot?

- Már megszoktam.

- Nincs barátnőd?

- Minek?

- Beszélgetni, elmenni együtt szórakozni.

- Az anyám úgysem engedne. Szigorúan nevelt. Ilyen korban az osztálytársaim már szabadon élik az életüket, olyanok, mintha felnőttek lennének. A szülők, elvannak felejtve! – itt egy nagy sóhaj hagyta el az ajkát. – Beszélni a könyveimmel szoktam.

Elhallgattak. Mindketten valamilyen távoli, elérhetetlenre gondoltak. A hallgatásuk hosszú percekig tartott. Sásdi Géza törte meg a csendet.

- Menjünk fürödni, megint olyan meleg van! – indítványozta.

- Gyerünk! – ugrott fel a lány. A zuhany alá szaladtak, lelcsolta a lányt.

- Na, ne! – tiltakozott Anna. – Olyan hideg! – borzongott.

- Legalább nem lesz meleged! – összegezte Sásdi és megfogta a lány kezét. Belevetették magukat a medencébe.

- Ne menj olyan messzire! – kiáltott a lány után Sásdi. – Kérdezni akarok valamit!

- Kérdezzél! – válaszolt vissza lány és úszott tovább.

- Így nem lehet! Jöjj közelebb! Még be sem mutatkoztam, ne haragudj ezért!

- Nem haragszom! A név nem sokat mond, mindig a szándék számít! – mondta és lassan úszott a fiúhoz.

- De azért jó, ha tudjuk egymás nevét! – mondta kicsit bölcselkedve Sásdi és nyújtotta a kezét.

- Anna vagyok! – mondta a lány.

- Géza! Sásdi Géza! Kezet fogtak ott a medence szélén. Sásdi érzett ebben a kézfogásban, valami különös vibrálást, de egyelőre nem tudta eldönteni, mi ez? Vonzalom, kívánság vagy csak kíváncsiság a lány iránt?

- Jobb most? – kérdezte a lány.

- Azt hiszem! – válaszolta bizonytalanul.

Anna elrúgta magát a medence falától. Háton úszott, lassan, tempósan.

- Nem vagy éhes? – kérdezte a lánytól, ahogy a parton állt és figyelte Anna úzását. Méregette fiatal alakját. A combjainak formái ingerelték, ahogy a vízben tempózott. Most már egyértelműen megfogalmazódott benne, kívánja a lányt.

- Jó, hogy eszembe juttattad, mint a farkas! – kiáltott vissza és futottak a medencétől. A lány vajdas kenyeret evett, zöldpaprikával.

- Kérsz? – kérdezte.

- Kösz, hoztam én is! – egymás mellé telepedtek. Bámészkodtak, egymásra néztek, mosolyogtak. Mind a ketten könnyűnek érezték magukat.

- Hány óra lehet? – kérdezte Anna hirtelen.

- Fél három! – válaszolta Sásdi Géza.

- Lassan megyek haza! Hatra ígértem! Te nem jössz? – kezdett pakolászni a lány.

- De igen!

- Akkor menjünk!

Hazakísérte Annát. Óbudán lakott.

- Nincs kedved egy kicsit sétálni? – kérdezte Anna.

- De... - tétovázott. A lány észrevette.

- Ha nehezedre esik, akkor nem! – Sásdi erre nem válaszolt, átfogta a lány vékony derekát. Elindultak. Beszélgettek, már fent jártak a hegyen, amikor visszafordultak.

- Nézd milyen szép a kilátás innen!

- Olyan kicsik a házak, mintha nem is volnának igaziak – jegyezte meg Anna. Elmélyedtek a panorámában. A fiú a lányra nézett, de ő nem vette észre fürkésző tekintetét.

- Milyen szép piros a szád! – mondta a fiú és maga felé fordította Annát és megsókolta. A lány nem ellenkezett, karját Sásdi nyakára fonta.

- Jó veled! – mondta a fiú. Anna szorosan hozzá simult.

- Tied akarok lenni! – válaszolta a lány. – Azt akarom, te, vedd el a szüzességemet!

Sásdi Gézát megütötte a nyílt kihívás. Úgy gondolta, csak tréfálnak vele. Nagyon meglepődött.

- Nem gondoltad komolyan? – kérdezett vissza.

- Miért? Én kérem! Vagy furcsa?

- Nagyon!

- Nem most, most nem lehet! – kibontakozott a fiú karjából. – Majd a jövő héten!

Anyám elutazik vidékre, pár napra!

Ebben maradtak. Aztán eljött az a nap. Sásdi Géza félve csengetett hármat, ez volt a jel, ezt mondta Anna a telefonba. Kinyílt a kapu, a lány a szobába invitálta, leültette. Két kis poharat vett elő, konyakot töltött. – Nem szoktam inni! – mondta. – Kell egy kis bátorító! – koccintottak, de nem várta meg a fiút, felhajtotta az italt, majd krá-kogva megborzongott. Levette a blúzá, szoknyáját a közeli fotel karfájára dobta. Ott állt a fiú előtt, félig levetkőzve. – Gyere! – invitálta. Sásdi Géza közelebb lépett, átfogta a lány vállát, csókolózni kezdtek, de ezek a csókok olyan szenvedélyesekre sikerültek, hogy innen csak apró képi és hangyi foszlányok maradtak meg benne. Emlékezett a lány halk, majd erősebb sikolyaira, meg arra, hogy az óvszer, melyet beledobott a vécébe, háromszori lehúzás után sem vitte le a víz. – Mit szól ehhez a muter, ha meglátja? – jutott eszébe. Tehetetlenül állt felette, nem tudta mitévő legyen. Majd egy hirtelen mozdulattal kivette és zsebkendőjébe bugyolálta. Amikor távozáskor kilépett az utcára azt a helyet kereste, ahová ezt a furcsa csomagot elrejtheti, diszkréten. Egy zöld kuka vált erre a legalkalmasabbnak, ott az utca végén.

Az a szép nyár

Az óracsörgés olyan éles volt, mint egy frissen fent borotva. Bántotta is a fülét. Szólád Péter kábultan kelt fel. – Na, még egy nap! Aztán csak pihenek, pihenek. Régóta várt már erre a napra. Egy évvel ezelőtt volt szabadságon, vidéken, rokonoknál. Akadt ott egy kis talicskázás. Építkeztek és segített nekik téglát hordani. Nem sikerült úgy, mint szeretne volna. A meló egy kicsit nehéz volt, nem szokta ezt a hajtást. – Jövőre jobb lesz. Nem tolom el! – mondogatta mindig önmagának. Most mégis aggodalommal nézett a következő napok elé. Valami furcsa érzés motoszkált benne. – Hülyeség! – nyugtatta magát. – Jó lesz, jónak kell lenni Ibivel! Ibi még gimnazista, most második. Két hónapja járnak együtt, sajnos még nem sikerült zavartalanul együtt lenni a lánnyal. Minden találkozás, gyötrődés, a vágyak tobzódása, de ezzel a nyaralással rendbe jön minden. Szólád Péter és Ibi is erre várt már nagyon. Megbeszélték, hogy Ibi, aki most tizenhat éves, majd azt mondja otthon az anyjának, hogy nyírségbe utazik a nagymamához. Ez nem feltűnő, már máskor is nyaralt ott. A szülők, ilyenkor biztonságban tudják.

Borzongás futott végig rajta, mikor erre gondolt. – Micsoda lány! Összeszorította a fogát. Mindig harapni szeretne volna karját, mellét, combját, nem komolyan, csak úgy játékosan, teret engedve szunnyadó vágyainak.

Ma nehezen indult a munka. Nógatni kellett az embereket. – Mi az isten van veletek? – kérdezte a főnök és látszott rajta, hogy mérges. A kérdést elengedték a fülok mellett. Kelletlenül munkához fogtak. Már csak egymás közt beszélgettek. Tüskehajú, a kollégája halkán kérdezte Szólád Pétert:

- Messzi mész nyaralni?
- Nem!
- Balatonra?
- Csak a Dunára.
- Római?
- Alsógödre. Egyik haveromnak van ott egy kéglije. Kölcsön adja.

- Az prima! Voltam ott a tavasszal. Egy baj van, közel a Duna, esténként sok a szűnyog!

- Majd pipálok!

- A túl oldalon, ott van Horány, jó kis hely! A komp átvisz! – csettintett a nyelvével.

– Egy párszor berántottam ott. Nem tudtam, merre folyik a Duna, meg azt sem, hogy keveredtem haza.

- Fő az, hogy túlélted!

- Másnap reggel jól kifürödtem magam és már nem is éreztem semmit – mondta Tüskehajú.

- Kivitte a víz a szeszt? – hitetlenkedett Péter.

- Mint a legjobb mosópor a szennyet. Tüskehajú babrált a gépén, majd újból megszólalt: - Olyan kégli kellene, aminek jó a fekvése.

- Mindegy nekem! – legyintett Péter.

- Ne süssön be a nap, legalább nyugodtan alhat az ember.

- Remélem nem a napot, fogom figyelni. Nem egyedül megyek!

- Az mindjárt más! – tiltakozásként felemelte a kezét. – Akkor mindegy! – tette hozzá Tüskehajú és mosolygott.

Szólád Péter programozó volt a négyes egységnél. Húsz emberrel dolgozott együtt egy nagyszámítógép teremben. A cég, kereskedéssel foglalkozott, ő a kiszállításokat állította össze. Itt kezdte négy évvel ezelőtt. Érettségizett, majd elvégzett egy számítógép kezelői tanfolyamot, azóta itt van.

- Irigyellek pajtás! – mondta Oláh Béla ez a köpcös srác.

- Mi a fenéért?

- Két hét szabi, az döfi... - mondta titokzatos arccal és csettintett a nyelvével.

- Főleg a Balaton! – tette hozzá a mellette ülő Tarsoly Jenő.

- Nem megyek én a Balatonra. Jobb programom van! – nézett körül egy kicsit felémelt fejjel Szólád Péter.

- Áru! el! Vagy titok? - vettették rá magukat mind a ketten.

- Nem.

- Akkor nekünk megmondhatod hova viszed azt a pipit?

- Nővel? – csodálkozott Oláh Béla. – Óriási vagy! De azért vigyázz magadra! – intette, mintha tapasztaltabb lenne.

- Ne félts te engem! – válaszolta magabiztosan Szólád Péter. – Nem most léptem le a falvédőről.

- Tudjuk! – mondták, majdnem egyszerre.

- A kislány belement?

- Persze!

- Megengedik?

- Kik?

- Hát a szülei? – kérdezte Tarsoly.

- Miért, kiskorú? – csodálkozott Oláh Béla.

- Nem kérdeztem én azt.

- Akkor hogy viszed oda?

- Busszal.

- Hülye vagy! – ezen nevettek mind a hárman, és pacsit nyomtak Szólád Péter fel-
emelt tenyerébe.

- Szevasztok, sietek. – mondta Péter és készülődni kezdett. – Még el kell intézni a kulcsot.

- Gondolj ránk! – tette hozzá Oláh Béla és titokzatosan mosolygott.

- Mikor? – nézett értetlenül Péter.

- Hát csak tudod? Nem?

- Majd akkor pont a te ábrázatodra fogok gondolni? Nem estem a fejemre! – és már indult is.

- Próbáld meg... - tette hozzá Oláh.

Három óra előtt már ott volt a Café Podma-ban. Szólád Péter kávét rendelt, meg tejszínhabot. Körülnézett, de hirtelen nem érzékelte a látottakat. A lány járt eszébe, meg a haverja, aki átverte. Már hetek óta biztatta, hogy a gödi kéglit oda adja neki, két hétre. Aztán mikor a kulcsért ment, csak hebegett. Zavarban volt, alig merte ki-
nyögni, hogy a volt feleségének kell. Tehát ugrott a tervezett nyaralás. – Mit fogok

most mondani Ibinek? Mondjam az igazat? Biztosan mérges lesz. Ne ültessem fel többet, ilyen marhaságokkal. Milyen ember vagyok, ha még a szavamat sem tudom betartani, de mit tegyek, ha a haverom ilyen? Nem állja a szavát.

Formás, barna hajú pincérlány kávét tett eléje.

- A habot azonnal hozom! – mondta csengő hangon, melyre oda kellett figyelni.

- Köszönöm! – bökte ki zavartan. Aztán megnézte a lányt. – Ez igen, micsoda formák! A szeme végig pásztázta a lány alakját. Annyira rendben volt rajta minden, hogy ezen Szólád Péter tágra nyílt szemmel, csak bámult. Amint a pincérlány alakja eltűnt a forgatagban, újból Ibire gondolt. – Mi is lenne a megoldás? Igen! Megmondom neki, egy hétre lemegyünk balcsira, mondjuk Siófokra. Kiveszünk egy szobát, annyi zsozsóm még van, hiszen gyűjtöttem is! Ez óriási! Jó lesz! Nincs semmi vész! – így nyugtatta magát és sürgetni akarta az időt.

Ibi késve érkezett. Platina szőke haja, telt keblei szépen mutattak. Azt hinné az ember, hogy egy kőrúti újságárus valamelyik divatlapjából egy perccel ezelőtt lépett volna ki. Friss volt és üde. Pompázott. Szólád Péter, amint meglátta, gyorsan vert a szíve és a lélegzetvétele is darabossá vált. Ugrásra kész tigris volt.

- Szevasz! – köszönt a lány.

- Szia! – viszonzta a fiú.

- Ne haragudj! – hízelt a lány és kedves mosolyával még szebb volt.

- Tudom... - legyintett Péter.

- De isten bizony, a villamos miatt.

- Jól van. – mosolygott a fiú megbocsátóan.

- Régóta vársz?

- Nem, most jöttem. Éppen, hogy megittam a kávémat.

- Olyan jó, hogy találkoztunk – mondta a lány.

- Miért?

- Képzeld, otthon áll a balhé. Anyu sejt valamit. Nem az dühíti, hogy el akarok menni, hanem, az, hogy nem mondom meg az igazat. Pedig mondtam neki, édes

anyucikám igazából a nagymamához akarok menni. Elegem volt a fiúkból, ezt csak nyugtatólag mondtam. Erre úgy látszik egy kicsit csendesebb lett. Azt hiszem, elhitte.

- Ráharapott? – kérdezte izgatottam Péter.

- Apu az nem szól. Neki csak az a fontos, meglegyen a vacsora, ha hazajön és kész.

- Nem szoktál vele beszélgetni?

- Már, mint apuval? Ritkán. Öt után ér haza, én meg akkor indulok el. Köszönök és kész. Mire hazamegyek, ő már alszik. Reggel meg én alszom még. Esetleg vasárnap, de akkor is csak délelőtt, ha segítek anyunak.

- Fontos az, hogy ne legyen belőle bajod. – mondta Péter.

- Bízd rám. Reggel hol találkozunk?

- A Déli pályaudvar várócsarnokában.

- Miért? Nem megyünk Gödre?

- Gödre nem, de helyette megyünk Siófokra.

- Siófokra?

- Miért, rossz?

- Á nem, csak meglepett.

- Nincs szoba. Ígérték, de lemondták. Soron kívül másnak kell.

- Balcsi még jobb! – lelkesedett Ibi.

- Örülsz neki?

- Persze!

- Egy hétre lemegyünk, aztán majd kitalálunk valamit. Jó?

- Jó! – nyugtázták a kialakult helyzetet.

A Pesti alsó rakparton lakott Szólád Péter. Albérletben, szép kilátással a Gellért hegyre, meg a Dunára. Ez megfizethetetlen volt. Ha magányos órák között vergődött, a táj, a Duna, az Erzsébet híd karcsú, ezüst teste, a távolban, a ködös messzeségben feltűnő városi panoráma, mindig megnyugtatta. Szeretett, meg nem is itt lakni. Hangulat kérdése volt és az utóbbi időben, egyre többet engedett hangulatainak. Sokszor órákon át, csavargott a városban. Úgy cél nélkül. Figyelte az embereket, meg a nőket. Őket mindig megnézte. Csinosak voltak, szépek.

Volt olyan hangulata is, hogy csak a presszókban érezte jól magát. Kutatott, törzs helye sohasem volt. Vagy csak nagyon ritkán. Sokszor napok teltek el, otthon volt, olvasott.

Most belépett a házba, felment a lépcsőn. Előhalászta a lakás kulcsát. A holnapi nap miatt, valahogy rossz érzések szállták meg. – Ne érzelegj, nem vagy már gyerek! – mondta. Egy kis fekete utazóbőröndbe csomagolt, fehérneműt, törölközőt, borotva felszerelést.

Kibámult az ablakon. A part esti fényei kísértetiesen rezegtek a Duna víztükrében. A vár sziluettje komor volt. Az ég alja vörös a nap festékjétől. Kis iskolás gyerekek szoktak ilyen festeni. – Ha festve látná az ember, el sem hinné, hogy ilyen is lehet a valóságban. – gondolta. Vízibusz dudált kettőt, elnyújtva. – Holnap szél lesz! Lehet, hogy elromlik az idő!

Valahogy nyugtalanul aludt egész éjjel. Sűrűn felriadt. – Biztos elaludtam! Ibi vár! Megnézte az órát. Még csak fél négy volt. Tovább próbált aludni. Nem sikerült. Nyitott szemmel feküdt az ágyon. Egyedül érezte magát. Hosszú tépelődés után azonban elszenderült. Később felriadt, egy hirtelen ugrással felkelt. Úgy érezte nagyon elaludt. Pontosan hét óra volt. – Még van időm! – megnyugodott. Lassan öltözött. Kinyitotta az ablakot, és erősen magába szívta a Duna illatát. A levegő feszítette a tüdejét. Nem érezte fáradtnak magát. Könnyűség és a szabadság érzete futott végig rajta. – Két hétig nem is gondolok a melóra. Pihenni akarok, szórakozni. Ibivel! Balatonon! Eszébe jutott a napsütötte végtelentő vize. A reggeli ébredés hangulata. Maga előtt látta a napfelkeltében párologó víztükror nyugalmat árasztó végtelenségét. A túlsó part ilyenkor a reggeli párában elvész. Olyan, mint a tenger. A sirályok károgva röpködnek a víz felett. – Milyen jó, hogy ez eszembe jutott. Óriási ötlet volt! Sietett az öltözködéssel. – Háromnegyed nyolcra kell ott lennem. Busszal ment, zsúfolt volt, de most ez nem érdekelte. Kényelmes léptekkel felsétált a lépcsőn. – Szép ez a pályaudvar! – állapította meg. Körülnézett. Ibit nem látta sehol. Újságot vett. Úgy helyezkedett el, hogy lássa a feljáratot. Az újságból fel-felnézett. Az emberek egyre csak jöttek. Órájára pillantott. – Most kell megérkeznie! – nyugtázta. – Jól leburnulok. Egész nap a napon leszünk. Had irigykedjenek, majd ha visszajövök. Már halotta a hangokat.

- Jó színben vagy! – De jól nézel ki! – Ilyen élet kellene neked!

A szeme észrevette Ibit. Messze jött, ott a Vérmező oldalán, de platina szőke haja már megcsillant a fényben. – Végre! Már azt hittem nem jössz! Most kitört rajta az izgalom. Aztán pittyent egyet a mobilja. Felriadt erre a hangra. Egy sms szövege fogadta: - „Majd mindent megmagyarázok: Ibi.”

Egykedvűen bandukolt a Duna parton. Szórakozottan rugdalt egy kavicsot maga előtt. Úgy lóbálta a kezében a fekete utazóbőröndöt mintha üres lenne. A nap már erősen tűzött. – Miért nem jött el? – csak ez motoszkált a fejében. Nem talált felelet rá. – Pedig az a nő, olyan volt, mint Ibi! Mit tegyek? Felhívjam? Nem! Mégsem. Lehet, hogy nincs otthon. Vagy eljött volna? Elment mással? Ezt azért nem hinném el. Pedig Balatonra mentünk volna. Ibi akart jönni. Felhívom! Biztosan történt vele valami. Valami szörnyű... vagy baleset érte?

Azon vette észre magát, hogy az úttesten megy. Valahogy lelépett. Ijedten nézett körül. – Miért is töröm magam annyira miatta? Lehet, hogy meggondolta és nem akart velem jönni. Miért, talán ez olyan lehetetlen? Mégis felhívom! – határozta el, de a keze nem engedelmeskedett, nem nyúlt a telefonért. Mintha valami cselekedetében meggátolná. – Nem, most nem, majd később!

A lakásban a bőröndöt ledobta a padlóra és rávette magát az ágyra. Fáradtnak érezte minden porcikáját. Fáradtabbnak, mintha egész nap dolgozott volna. Nem tudta meddig feketett így. Nehezen feltápáskodott. Leült az ágy szélére. Szeme megakadt az asztalra dobott telefonon. Bekapcsolta és az üzenetet többször is elolvasta. Nem értette a szöveget: - „Majd mindent megmagyarázok: Ibi.” – Mit akar megmagyarázni? Miért szorul minden magyarázatra? Legalább megmondta volna: te szerencsétlen ökö, ne számíts rám! Vagy a terveidhez fogjál másik balekot. Én nem vagyok hajlandó! Így legalább tudtam volna mihez tartani magamat. Még jó, hogy nem utaztam el, legalább volt annyi eszem.

Az ablakhoz ment. A Dunán egy sárga zászlós tolóhajó négy üres uszályt tolt maga előtt. – Románok! – mondta maga elé. – Remek nomád élet a hajós élet. Nem is lehet

rossz, de én mit fogok tenni? – elgondolkozott. – Biztosan nem megyek be. Meggondoltam magam. Visszajöttem! Kinevetnének. – Úgy látszik, nem akar sikerülni az idei nyaram sem. Bosszankodott – Jól akarom érezni magam! Kimegyek Szentendrére. Ezt már úgy is terveztem.

Két órával később már úton volt Szentendrére. A HÉV lassan döcögött. Szólád Péter egykedvűen nézelődött. Egy idő után már unta az utazást. Jó lenne leszállni. A vonat hangosbemondója közölte: - Pomáz következik! – Nem megyek tovább, leszálllok! Az állomás épülete körül bolyongott, amikor az út túlsó oldalán egy büfét pillantott meg. – Enni kellene valamit, meg inni! Kinyitotta az ajtót és a pulthoz ment. Kért egy szendvicset, meg egy pohár sört. Az egyik talponálló pultra tette. Először ivott a sörből, majd kézbe vette a szendvicset. Ekkor nézett körül a helyiségben. Nem voltak sokan, talán öten. A harmadik ilyen talponálló pult végén egy barna, fiatal nő kevergette a kávéját. Szólád Péterre nézett, szemük találkozott. Hosszan nézték egymást. Péter folytatta a szendvics falatozását, időnként ivott a söreből, közben a nőt nézte. Nem volt csúnya, úgy harminc körüli lehetett. Öltözéke is kielégítő volt. Farfar nadrágban, körömcipőben és egy szürke pulóverben jól nézett ki. Haját ferde kontyban viselte. – Nincs mit veszíteni! – gondolta Péter és elhatározta, megismerkedik a nővel. A pillanat, mintha a kezére játszana, a nő táskája leesett a pultról. Szólád Péter, mint egy akrobata, odaugrott és előzékenyen felvette a földről a táskát és átnyújtotta a nőnek. Ő elvette, de szótlán maradt. Péter törte meg a csendet.

- Tessék! Előfordul az ilyesmi! – mondta bizonytalanul.

- Köszönöm! – felelte a nő és hosszan nézett Péter szemébe. Zavarba jött ettől a tekintettől, de egyben izgatni is kezdte, ki lehet ez az egyedül kószáló nő? – Biztosan ő is magányos, mint én! Fogta a poharát és átment a nő asztalához, ott megállt a pult végén. – Megengedi? – Tessék, nyugodtan! – mondta a nő és látszott rajta, hogy örül a társaságának.

Lassan indult a beszélgetés. Először olyan általános, közömbös dolgokról váltottak szót. Később kiderült, hogy a nő itt lakik. Ma szabadnapos. Közben megittak egy-egy pohár sört, majd Péter unszolására egy-egy kupica vodkát, mondván az nem szagos. Aztán a beszélgetés az életről szólt. A nő elmondta, hogy már volt férjnél, elvált. Most egyedül van. Van itt egy kis háza. Nem nagy, szoba, konyha, fürdőszoba. Így megvan a komfort. Kellemes társalgás folyt közöttük, legalább három órán át, amikor a nő azzal rukkolt elő: - Ha nincs jobb dolga, elkísérhetne engem haza. Nem lakom messze!

Szólád Pétert ez a pár órás beszélgetés, a nő kellemes modora, távolság tartása, megbabonázta. Érezte, a sors egy igazi nőt küldött most neki. Kárpótolva, mindenért. Nem gondolkodott, csak igenlően bólintott. Elindultak. Úgy mentek egymás mellett, mintha már több hónapja ismernék egymást.

A lakás nem volt nagy, rendezett, tisztaság benne. Hellyel kínálta, majd megkérdezte: - Főzök egy kávé? Péter nem szólt, csak intett a fejével, hogy rendben. Amíg a kávé főt a nő megmondta a keresztnévét: - Éva vagyok! Péter is bemutatkozott. – Sokat vagyok egyedül! – mondta Éva. – A volt férjem egy durva fickó volt. Fél éve nem láttam, így férfi sem volt az életemben. Péter szeretett volna, valami nyugtatót mondani, de nem jutott eszébe semmi, csak Évát nézte. Megitta a kávéját és a csészét a mosogatóba akarta tenni, amikor egymás közelsége miatt összeütköztek. Ez az ütközés olyan volt, mintha mágnes érintené a vasat. Megfogták egymást, szó nem hangzott el, csak a néma ölelés, az ajkak találkozása. Éva Pétert finoman terelte az ágy felé. Egemás után szabadultak meg ruhadarabjaiktól. Az ágyon feküdtek, mikor be-robbant egy nagydarab, kopasz fickó és ordított.

- Láttalak hazajönni, te ribanc. Mit képzelsz te? – mondta és Évát pofon vágta, ettől az ágyra esett. Péter segítségére sietett, hogy védelmezze.

- Mit ugrálsz itt kisapám? – kérdezte a kopasz és ököllel Péter állába vágott. Úgy eldőlt, mint a liszteszsák. Fejét beleverte az ajtó félfájába. Fel akart állni, de kapott még egy pofont. – Takarodj innen! Ez az én asszonyom! – kiáltotta és kinyitotta az ajtót, Pétert kipenderített az udvarra.

Szólád Péter állt ott egy darabig, megtörölte az arcát. – Mit tegyen most? – ezen gondolkodott, amikor kilépett az a kopasz hústömeg, aki egyértelmű döntést hozott számára: - Takarodj!

Szólád Péter számára, ezekkel az epizódokkal kezdődött el – az a szép nyár!

*

Átutazóban

A vasúti étterem füstös volt, benne a levegő kibírhatatlan. Az ételszagok azonban ingerlőek, a gyomornedvek győztek, így már nem tudtak visszafordulni.

A két srác, átutazóban volt a városban. Ebben a nyári melegben a Balatonra igyekeztek, csak lekésték a korábbi vonatot. A következő egy óra múlva megy, addig legalább megisznak egy jó hideg sört, indokolták az idő eltöltését. Kovács Miklós és Suhajda Feri már három éve ismerték egymást. Ott a gyárban lettek barátok. Kovács Szolnok környékéről származott. Zömök, kerekkepű, nyugodt fiú volt, szerette a hasát, ez meg is látszott rajta. Suhajda azonban, szinte az ellenkezője. Vékony és alacsony. Izgága embernek nevezték a gyárban, de ezzel ő nem sokat törődött. Mind a ketten a lakatos műhelyben dolgoztak. Olyan karbantartó féléknek nevezték őket. Ha meghibásodott valami, mentek és gyorsan megjavítottak mindent. Az utóbbi két évben, sokat voltak együtt, még a szabadság idejére sem hagyták el egymást. Így volt ez most is,

Kovács szájában összefutott a nyál, amikor megérezte a sült burgonya illatát. Ez volt a kedvence. Kicsi korában, ha beteg volt, az anyja lábadozását látva, megkérdezte: - Mit akarsz enni kisfiam?

Kovácsnak csak egy válasza volt: - Húslevest és sült krumplit.

Ettől mindig talpra állt.

Most válogattak, melyik asztalhoz üljenek. Mindegyiken koszos volt a terítő. Az egyikről látszatra úgy tűnt, mintha valamilyen csoda folytán, megóvták volna a vendégektől. Kovács szerint, az ő tiszteletükre rakták fel. Helyet foglaltak. Mellettük, egy másik asztalnál, két nő ült, olyan egy ívásúak lehettek a két sráccal, nem több mint hús, huszonkettő. Érdeklődve nézték, az új vendégeket. A szőke teltebb, nagy mellkel, rajta feszes, barna pulóver, a barna hajú, aki egy fejjel még ültében is magasabb volt, kivágott, világos nyári ruhát viselt.

- Na, mit szólsz? – kérdezte az egyik nő, a másiktól. Az elbiggyesztette a száját, nem szólt, csak a fejét ingatta, mintha azt mondaná: - Megjárja!

Suhajda az étlapot kezdte tanulmányozni. Kovács egy kicsit idegesen tekintett körül. Nem volt most semmi kedve, ezzel a két nővel barátkozni, pedig érezte, kikezdek velük. Karjával megbökte Suhajdát.

- Óvatosan figyeld a lányokat!

- Miért?

- Tudod, olyanok. Vigyázni kell velük.

- Milyenek? – kérdezte Suhajda értetlenül.

- Könnyen a nyakunkba varrják magukat.

- Ne foglalkozzunk velük – legyintett Suhajda és feltette a kérdést: - Mit eszünk?

Kovács is végig futotta az étlapot. Ebben igazán gyakorlata volt. Különös érzéssel tudta, a cifra elnevezésű ételek közül kiválasztani azt, amelyiknek a külső megjelenése és majd megkóstolva, íze is, a hazai ételekre emlékeztette.

- Főúr! – intett Kovács egy rövid mozdulattal.

- Tessék, kérem! – fehérkendős, kopasz pincér állt az asztaluknál. Olyan öregnek látszott, mint a vasúti étterem, minden berendezése, de állta a megpróbáltatást.

- Kérnénk, két erőlevest és két flekkent – mondta Kovács, kezében tartva az étlapot, mint egy kinyitott újságot. Közben oldalra nézett, a két nőre.

- Italt, mit parancsolnak? – csavarta a szavakat a pincér, ügyelve az udvariasságra.

- Mit iszunk?

- Sört!

- Jó, két korsó sört!

- Igen, két korsóval! – nyugtázta a pincér egy rövid meghajlásfélével.

- És egy fél erőset is, cseresznyét! – szólt oda a szőke, teltebb nő, a szomszéd asztaltól. Felállt és a világ legtermészetesebb mozdulatával, átült Kovácsékhoz. Nem volt

zavarban. Még ő mosolygott fölényesen, a két fiú döbbent arcát látva. A pincér először értetlenül, majd kérdően nézett Kovácsra, de Suhajda lett hamarabb kész a válasszal:

- Kísérővel együtt! – szólt oda a pincérnek.

- Ugye nem haragudtok, hogy átültem ide? – kérdezte a szőke nő és kitartóan mosolygott.

- Nem! – válaszolta Kovács. Tudta, itt most mást nem lehet tenni, mint folytatni a megkezdett játékot és egy alkalmas pillanatban, kilépni. Feltéve, ha nem a nő lép ki előbb. Erre vigyázni kell! Biztatta is önmagát az óvatosságra. Összenézett Suhajdával és érezte, a szemükkel értették egymást.

Kovács a botrányokat nem szerette. Nem akart jelenetet csinálni. Egyelőre hagyta a megkezdett játékot a maga menetében folyni.

- Gyere vissza, Zsuzsa! – intette a barnahajú és ivott a söréből.

- Nem! – mondta a szőke. – Jól érzem magam, két ilyen szépfiú társaságában – illegette is egy kicsit magát, amint beszélt.

A barna hajú nő a rendreutasítással, biztosan arra számított, áthívják a fiúk, mivel ketten vannak. Most azonban tévedett. Őt is a pokolba kívánták.

- Megéheztettek? – érdeklődött némi kíváncsisággal a szőke nő.

- Amint látod! – mondta nyomatékkal Kovács.

- Nem véletlenül jöttünk ide – kötekedett Suhajda.

- Én is éhes vagyok! – jelentette ki a nő, egyszerű természetességgel.

- Még csak ez hiányzott! – hördült fel önmagában Kovács, de megpróbálta visszatartani gyűlemlő indulatát.

- Valami finomat ennék – folytatta a szőke és megigazította pulóverét. Jól látszott, hogy nem visel melltartót.

- Késő van már, nem sok jó található az étlapon – próbálta lebeszélni Kovács a nőt és csak arra gondolt, hogy ő mennyire éhes, de így, ebben a huza-vonában, talán lőttek étvágyának.

- Azt akarod, hogy éhezsek?

- Ezt, nem kívánhatom tőled!

- Ti, mit fogtok enni?

- Biztosan összefut a szádban a nyál, ha megmondom – játszott a szőkével Suhajda.
– Sertés flekkent!

- A sertéshúst nem szeretem! – mondta, és két oldalra ingatta a fejét.

- Ilyen válogatós vagy?

- Nem mindenben...

- De a húsokban, igen.

- Van amikor, nem válogat az ember!

A pincér hozta a sört, a levest, később a húst, burgonyával. Melegen párolgott, friss sütés volt. A piros paprika, megolvadt a hús tetején. Suhajda nagyot nyelt. A szájában érezte a hús és a burgonya ízét. Most döbbent rá, milyen éhes.

- Igyunk! Egészségekre! – mondta a szőke, felvette az asztalról poharát és egy kurta mozdulattal, magába öntötte az italt. A szeme sem rebtent, látszott, hogy nem volt erős számára, valószínű hozzá edződött már.

- Bocsánat! Rendőrség! Kérem az igazolványokat! – csattant a barátkozásba a hirtelen felszólítás. Két, polgári ruhás ember állt az asztaluknál. Mutatták fényképes igazolványukat. – „Razzia!” – futott át Kovács agyán a gondolat: Körülnézett, az ajtóban egyenruhás rendőr állt. A szőke Zsuzsa zavartan kotorászott táskájában. Suhajda személyiét vette el először a szürke kalapos nyomozó.

- Hol lakik? Állandó lakása? – kérdezte, rutinos egyszerűséggel.

- Dévaványa.

- Mit keres itt? – szólt az újabb kérdés.

- A barátommal – és Kovácsra mutatott. – Átutazóban vagyunk. Megyünk a Balatonra – felelte Suhajda.

A nyomozó, még egy darabig lapozgatta az igazolványt, oda-vissza, úgy tűnt, mintha a lapok között is keresne valamit, majd visszaadta.

- Köszönöm! – nyugtázta röviden.

Kovács személyiét megnézték, nem sokat keresgéltek benne, másodpercek után, szó nélkül visszaadták.

A szőke Zsuzsa, még mindig kotorászott a táskájába, szinte eredménytelenül.

- A hölgy, önökkel van? – kérdezte a nyomozó.

- Igen... - Nem!... – bizonytalankodott válaszában Kovács és zavartnak látszott.

- Igen, vagy nem? – kérdezett vissza a nyomozó és felemelte hangját, hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak.

- Nem vagyok velük, csak ide ültem, egy kicsit beszélgetni – segítette ki, látszat zavarából Kovácsot a szőke nő. Átnyújtotta igazolványát és várt. Merész kihívással nézett a rendőrrre. Tudta, kérdezni fogja. A kalapos lapozgatott az igazolványba, előlről hátra, majd visszafelé.

- Elvált?

- Igen!

- Hol lakik?

- Pesten, a hatodik kerületben.
 - Milyen utca?
 - Csengeri.
 - Hány éves? Mikor született?
 - Hatvanöt, október három.
 - Most hol dolgozik?
 - Kosárfonó kátéeszben.
 - Mióta dolgozik ott?
 - Két hete.
 - Azelőtt hol dolgozott?
 - Újpesten a Pamutfonóban.
 - Miért változtat olyan sűrűn, munkahelyet?
 - Mindenütt sok a probléma, kevés a pénz, vagy egyéb dolgok. Tudja, hogy van ez?
- érvelt a szőke, kissé zavartan.

A detektív, egy darabig gondolkodott, végignézett rajta és visszaadta igazolványát.

- Magát már többször megtaláltuk itt, társaságokhoz szegődve. Nem ajánlom, hogy még egyszer találkozzunk! Nem lesz ennek jó vége! – mondta a nyomozó és tovább lépett egy másik asztalhoz.

Kovács és Suhajda kissé döbbent arccal, egymásra néztek. A szőke Zsuzsa közömbösen kotorászott a táskájába, majd felnézett a fiúkra.

- Köszí a vendéglátást! – mondta. – Legközelebb összeismerkedünk. Sziasztok! – felállt, olyan könnyed mozdulattal, mint amilyenrel odaült, visszasétált a barna hajúhoz. Közben gondosan ügyelt járására, kicsit megbillentette csípőjét, jól látszott kemény, kerek feneke.

A fiúk csak ültek, némán az asztalnál. Suhajda törte meg a szótlanságot.

- Együnk! – mondta röviden és némi mohósággal, vágni kezdte a húst, a villára burgonyát szurkálva. Kovács is követte.

A rendőrök, befejezték az igazoltatást, és csendben távoztak. Suhajda fizetett a pincérnek, közben többször megnézte óráját.

- Most kell indulnia a vonatnak! – figyelmeztette Kovácsot. Közben megszólalt a hangos bemondó. Recsegett, alig lehetett valamit érteni, a Balaton megnevezés azonban többször is elhangzott benne, meg az ötödik vágány.

- Ez az, gyere! – indítványozta Suhajda.

Felkapták csomagjaikat, távozóban még egyszer a két nőre pillantottak. Kovács a kezével is intett, a szőke hasonló mozdulattal nyugtázta az üdvözlést. Lépcsőkön le, lépcsőkön fel, kissé zihálva értek a megjelölt peronra, amely üresen állt a pályaudvar közepén. A távolban, Balaton irányában, látszott egy vonatvége, amely egyre kisebb lett.

- Ez elment! – nyugtázta Suhajda.

Kovács dühösen, járkálni kezdett, a nála lévő táskát lecsapta a peronra.

- Szétverem annak a szőkének a képét! – mérgelődött tovább.

. Hagyd a fenébe! - csitította Suhajda.

Kovács még egy darabig járkált a peronon. Ahogy telt az idő, úgy csendesedett lépteinek kuszasága, majd kisebb séta után, megállt Suhajdával szembe, Egyszerű hanglejtéssel tette fel a kérdést: - Tetszik neked a barna?

- Tetszik!

- Akkor a tied, enyém a szőke! Gyere!

Indultak vissza a vasúti étterembe, ugyan azon lépcsős, kanyargós úton, melyen ide futottak. Kovács csak a szőke, formás alakjára gondolt. Suhajda fel volt villanyozva, látszott arcán, a nagy kaland lehetősége. Mosolygós arccal léptek be, a továbbra is füstös helyiségbe. Keresték a két nőt. Az asztal üres volt, ahol az előbb ültek. Kovács vette észre először a szőkét, aztán a barna hajút. Két férfi társaságában, éppen ittak, távol a bejáratától.

Vizionált csontváz

Ez a péntek délután a munkahelyen egyenlő volt a semmivel. Senkinek nem volt kedve, semmihez, így ez az idő alkalmas volt arra, hogy Kovács Jocónak a szekrényében lapuló literes konyakját, megkóstolják. Hárman voltak az irodában, az első pohár kissé feldobta őket. Tóth Tamás meg Varga Feri egyáltalán nem tiltakoztak az invitálás ellen, sőt Tóth Tamás még poharakat is szerzett a szomszéd szobából. Ezek a poharak nem egy készlet részei voltak, mind a három különbözött egymástól. A legjobb poharat Varga Feri kapta. Őneki, így a soron következő körből, egy-két centtel mindig többet öntöttek.. Így fórban volt minden kör után. Ez nem zavarta a többieket, sőt Tóth Tamás megjegyezte:

- Legalább vidámabb leszel a hétvégén. Könnyebben viseled anyád korholását.

A megjegyzés arra utalt, hogy sokszor panaszkodott, anyja nem hagyja békén, nőszüljön már meg. Harminc éves fejje, más már régen családot alapított. Erre Feri, csak legyintett, mondván, annak is eljön majd az ideje. A nők gondolatban sokszor foglalkoztatták. Szüzességét is úgy veszítette el, hogy egyszer elcsalták diszkóba. Ott rászállt egy lány és addig nyaggatta, míg megesett a dolog.

Egy tervező vállaltnál dolgoztak, egy nagyobb beruházás volt most a meló, volt mit aprítani a tejbe. De üres napok is beugrottak, főleg akkor, ha egy melót befejeztek és az újabbat még nem adták ki nekik.

A konyak a délután során lecsorgott a három kolléga torkán. Tóth Tamás a végén kerített az egyik iroda hűtőjéből egy üveg pezsgőt, ezt is ráfejezték a konyakos poharak sorára. A pezsgő még élénkítően is hatott. Aztán úgy öt óra körül szedelőzködni kezdtek, irány haza. Kovács Jocó meg Tóth Tamás helyben laktak, nekik nem kellett messzebbre menniük. Varga Feri vidéken lakott az anyjával. Ide vonattal lehetett eljutni, így ő egy igazi ingázó volt. Napi utazásai azért nem keserítették el. Csendesebb napokon azt a kétszer félórát, melyet utazással töltötte, szívesen olvasott. Volt olyan hónap, hogy két könyvet is „kivégzett”, az elejétől a végéig lapozva. De, amikor ilyen szünetes napok keletkeztek, akkor csak bámészkodott. Így volt ez most is, hiszen a

konyakok sora, meg a pezsgő, újabb poharak utáni vágyat gerjesztett. Így Varga Feri az állomásra menet, beugrott a kedvenc Kishordó nevű sörözőjébe és leküldött a torlán egy hideg sört, szomját oldandó ként. Már tudta, hogy a megszokott vonatot nem fogja elérni, gondolta, megy a következővel, az is jó lesz. Kiért az állomásra, a tájékoztató táblán olvasta, hogy a vonata harminc percet késik. Eltekergett a vasúti resti irányába, sört akart inni, még egyet, de valami csapolási gondok akadtak, így kért egy fehér fröccsöt. Ivott belőle, aztán letette poharát az állópult szélére. Ekkor figyelt fel a két nőre. A fiatalabb szőke, szép nagy mellekkel, az idősebb, sötét kreolos, sovány és eléggé csúnya az arca. Nézelődtek, felmérték a terepet. Varga Ferire tapadt tekintetük. Mind a ketten őt nézték, majd közelebb jöttek.

- Hívjál meg bennünket egy kis vodkára – indítványozta a szőke nő, a vékonyabb barna hajú, mögötte állt. Varga Feri elővette pénztárcáját. Látni lehetett benne a papírpénzeket. Ezt a két nő észrevette. Egy pillanatig megállt, de aztán nem vacillált, kikérte az italokat, koccintott a lányokkal és beszélgetni kezdtek.

- Utazol? – kérdezte a szőke.

- Persze, mindennap, csak késik a vonatom.

- Tetszel nekem! – mondta a szőke és közelebb lépett a fiúhoz. Kezét rátette a vállára, simogatni kezdte. Varga Ferire hatottak a simogatások.

- Te sem vagy közömbös nekem!- nyugtázta.

- Mit szólsz a barátnőmhöz? – mutatott a másik nőre. A barna eléggé vékonyka volt, a haja sem úgy állt, ahogy annak kellett volna. Hosszan nézte, aztán annyit mondott:

- Nem rossz, csak egy kicsit vékonyka.

A szőke hirtelen feltett egy kérdést Varga Ferinek, aki eléggé meglepődött ezen, de nem mutatta.

- Akarsz mind a kettőnkkel lenni?

Egy darabig töprengett, most mit csináljon? Ez egy nem mindennapi ajánlat. Ezt ki kellene használni. Egy nővel egyszer már volt, de kettővel egyszerre, sohasem. Tudta döntenie kell, még hozzá férfi módjára. Nem szabad kis nyúlnak tünnie. Összeszedte minden bátorságát és kinyögte a választ:

- Az jó lenne, de hol? – aggodalmaskodott. A lány mindjárt tudta a megoldást.

- Az állomástól egy kicsit távolabb, van egy hely- mondta a szőke és már indult is kifelé. A másik nő Varga Feri mellett, követte. Elhagyták az állomás épületét, a rakodó vágányok felé közeledtek. Ott állt üresen néhány konténer. Be is mentek az egyikbe, egymás után. Fény csak a félig nyitott ajtón szűrődött be. A sovány kezdett vetkőzni, ledobta a szoknyáját, a pólóját. Fonnyadt mellei ringtak, mint valami kis szilvák. Varga Feriről levették az inget, nadrágot, cipőt. A nagymellű mondta, legyen a lánnyal, aztán majd vele. Nekirontott a soványnak, fogdosta, ölelgette, erre összpontosított. A szőke nő a háttérben maradt Varga Feri ruháinál. Egy idő után a nagymellű elkiáltotta magát.

- Jönnék!

A két lány egy pillanat alatt kiment a konténerből. A sovány felkapta pólóját, magához szorította, menetközben bújt bele. Pedig nem volt mit takargatnia. Az ajtó, résnyire nyitva maradt. Varga Feri ott állt letolt gatyában, cipő nélkül. Nem tudott utánuk futni. Első gondolatai között a pénztárcájára összpontosított, megnézte és csak egy ezres maradt benne, meg az apró fémpénzek.

- Még jó, hogy nem vitték el mindet! – nyugtázta. Aztán a gatyáját, ingjét kezdte felvenni. Lassan öltözött és kinézett a konténer ajtaján. A két nőt már nem lehetett

látni. Csóválta a fejét, bosszankodott, hogy tudott ilyen hülye lenni, elhitt mindent ennek a két jött-ment cafkának. Biztos a konyak az oka.

- Hányszor megfogattam, nem iszom többé, de ebből sohasem lett semmi! Ahogy így gondolkodott, rémülten fogta fel. Ez az érzés éppen olyan erős volt, hogy egy másodperc alatt kitisztult a feje.

- Mi van akkor, ha rám csukják az ajtót?

Már el is képzelte, be van zárva ebbe a kis konténerbe. Ki sem tud belőle jönni. Nagy sötétség veszi körül. Először dörömbölni kezd, de nincs reagálás rá. Majd éhes lesz, de nincs semmi, amit a szájába vehetne. A bevett italok vizelésre készítetik. A sarokban elvégzi dolgát. Megkönnyebbül, de a vizelet illata belengi a bezárt konténert. Megpróbál újból dörömbölni, kiabálni, segítséget kérni, de semmi válasz. Csend uralja az egész konténert. Néha lehet hallani, hogy elmegy egy vonat. A kerekek csatogása ide hallatszik, amint átmegy a váltókon. Aztán mintha fogyna a levegő. Pánikba esik, dörömböl, kiabál, torka szakad tából, rugdossa a bezárt ajtót. Kívülről semmi válasz. Kezd tudatosulni benne, hogy innen nem tud elmenekülni. Ez lesz a végső idő számára. Látja mindkét nő arcát, gyűlölet fogja el. Ilyet soha nem tenne, csak egyszer meneküljön meg.

Lepergett a fenti képsor kétségei között. Kilép a konténer résnyire hagyott ajtaján. Úgy érzi megmenekült. Napokon keresztül csak az a tudat foglalkoztatta:

- Mi lett volna, ha tényleg bent marad?

Csak az a kép járt a fejében, egyszer kinyitják a konténer ajtaját és ott hever csontváza, amelyről időközben lebomlott a hús.

*

Penicillin kúra

Székács Péter, ez a huszonöt éves, szőke srác, a szokásos időben végzett a meló-helyén. Ez a nap semmivel sem különbözött az év többi napjától, mondjuk mérlegelve, a háromszázat. Mert ugye lehet kivételesen, még hatvanöt nap, amelyik más, mint a többi, hogy aztán meglegyen a háromszázhatvanöt. De úgy látszik ez a nap nem hozott eddig semmi érdekeset, különlegeset számára, hogy beletartozzon, abba a bizonyos hatvanötbe. Bele is törődött, ma nem lesz semmi változás. Hazamegy, pihen egy kicsit, esetleg este elmegy a sarki csehóba és kényelmesen megiszik majd egy korsó sört. Jó hideget fog kérni, mert csak ez esik jól neki. Meg közben el kell vinnie a kazettákat Kertai Lacinak. Már vagy öt napja ígéreti neki, de csak halogatja. Mára megígérte, okvetlen ott lesz. Már nem járhatja le magát. Közömbösen bámult ki a busz ablakán. Láta, de nem érzékelte az elfutó utcák házait. Már annyiszor járt erre, oda és vissza, hogy nem tartogatott semmi érdekeset számára. A végállomáson leszállt a járműről és a Nyugati tér felé vette útját. Érzékelte, hogy vécére kell mennie, be is lötte magát a pisilde felé. Vágyott a megkönnyebbülésre, amikor oda szólt hozzá egy éppen szembe jövő hölgy.

- Ráérsz? – kérdezte.

Éppen csak végig nézett rajta. Annyit jegyzett meg magának az első pillantás után, barna, rövid hajú, mellei nincsenek, csak a feneke formás, combjai erősek. Fehér blúz és egy kék alj volt rajta, meg egy fekete pántos szandál. Felkeltette érdeklődését, de arra a bizonyos helyre, sietnie kellett, mert ez mindennél fontosabb volt.

- Mindjárt jövök! – mondta és a vécére mutatott, ami ott lent volt az aluljáróban. Nem várta meg a választ, berontott a helyiségbe. Az jutott az eszébe, a sors mégis kegyes hozzá, mert abból a hatvanöt napból, hogy teljes legyen, van még húsz. Tehát ez lesz a huszadik. Az ismeretlen nőt pedig erre a napra, ide vezényelte. - Majd meg látjuk! –legyintett és gyors számvetéssel összegezte, ismeretek nélkül, ezt a pillanati helyzetet.

Rendbe szedte magát és feljött a térre. Arra számított, hogy ez a leszólítás nem is volt az igazi, a nő már biztosan messze jár. Tévedett, mert ott állt és kedvesen mosolygott. A mosoly megszépítette. Székács Péter vonzónak találta.

- Nincs kedved egy kicsit beszélgetni? – kérdezte a nő és közelebb lépett. Ő sem volt több húsz évesnél. Szinte egy karnyújtásnyira állt, tőle. Érezte parfümjé illatát. Ez egy kicsit bódítólag hatott rá, de eszébe jutott, el kell vinnie a kazettákat, hiszen megígérte a srácnak. Azért pedig még, haza kell mennie és ötre viszi átadni. Ezt beszélték meg.

- Volna kedvem, veled beszélgetni, de még dolgom van – mondta Székács Péter és várta a nő reagálását.

- Nem baj, megvárlak. Ráérek! – mondta és még hozzá tette: - Te olyan szimpatikus vagy nekem! – és mosolygott, valami vonzó, hízelgő kifejezéssel.

- Te is jól nézel ki! – nyugtatta Székács Péter megalapozottan. Szemrevételezte a nőt. Nem tűnt fel semmi különleges rajta. Erős, formás feneke még izgalmas is volt. – Jó lenne megfogni! – pattan ki belőle ez a szexuális megközelítés.

- Ne ilyen hevesen! – nyugtatta magát azonnal.

- Ha tudsz várni, másfél óra múlva visszajövök! – egyezett bele Székács Péter és önkéntelenül, megsimította a nő vállát.

- Rendben! – mondta. – Itt várlak! A válasz határozott volt.

Székács Péteren egy érdekes feltöltöttség futott át. Könnyűnek érezte magát. Talán még repülni is tudna. - Jó lesz egy kicsit beszélgetni! – mondta magának.

- Itt várjál félhatkor! – tette még hozzá és felpattant az első hatos villamosra, hogy hazamenjen a kazettákért. Izgatottan felszaladt a lépcsőn, kissé zavartan nyitotta ki a lakás ajtaját. Az ismeretlen nő alakja izgatta egyfolytában. Reménykedett, hogy több is lesz köztük, egy sima beszélgetésnél. – Kell egy kis kaland! – ezzel nyugtatta magát.

Előkereste a kazettákat, bele tette egy papír szatyorba és fordult is vissza. – Laci-nak felcsöngetek! Jöjjön le érte! – fogalmazta meg a feladatot magának. Odaért a házhoz, pár métert gyalog kellett megtennie. Megnyomta a csengőt, a berregő hang kiment. Aztán egy kattanás, érzekelte, felvették a kagylót, beleszólt a beszélőbe.

- Szia, itt vagyok! Hoztam a dolgokat, de nem tudok felmenni, nagyon sietek! Gyere le!

Kertai Laci. morgott valamit, nem lehetett érteni, de a berregő hang jelezte, nyitva az ajtó. Felrohant a lépcsőn, beadta a csomagot.

- Kösz! Szia! – mondta és már is becsukta az ajtót. Székács Péter lerohant a lépcsőn. Csak a nő járt az eszében. Felugrott a villamosra és alig várta, hogy a Nyugatinál legyen.

Leszállt és a megbeszélthelyre sietett. A nőt nem látta sehol. Várt egy kicsit, járkált kissé idegesen. Semmi! Mintha a föld nyelte volna el, vagy ide sem hozta. Kissé csodálkozott a helyzeten, aztán arra gondolt: - Könnyen jött, könnyen is ment el! Még egyszer körbe nézett, senki nem volt ismerős. Úgy döntött, megy a dolgára. Ezt a napot is besorolja az eseménytelenek közé, hogy szaporodjanak. Eltel vagy tíz nap, amikor a meló végeztével, bement a gyárral szembeni „Aranyalma” nevű vendéglő söntésébe. Itt a gyárból többen éppen a frissen csapolt sörökkel voltak elfoglalva, amikor Székács Péter hozzájuk lépett.

- Sziasztok! Mi a pálya? – kérdezte a többieket.

- Salakos! – mondta röviden egy hasonló korú, kövér, barna srác, a Mucsi Pisti. A körülöttük álló másik három fiú kontrázott. Egymásra nézetek, úgy mondták, szinte egyszerre. Bizony az!

- Csak nincs valami baj? – nézett rajtuk végig. Kissé zavartan mocomogtak, egymásra néztek, aztán kitört a röhögés köztük. Nem nevettek, diszkréten, hanem hahotáztak. Székács Péter nem értette a helyzetet. Kunos Zolira mutattak a többiek. Ő pedig csak állt egyhelyben, mozdulni sem mert, vagy nem tudott. Olyan arcot vágott, hogy aki látta, az megrémült tőle. Csak pislogott, fogta az asztal szélét, nézte a sörét, melyet szeretett volna meginni, de valami visszatartja tőle. Ábrázata olyan volt, mintha most készülne fogorvoshoz, hirtelen három fogát készülnek kihúzni. A többiek csak nevettek és Kunos Zolira mutogattak.

- Mi van, mondjátok már? – kérte őket Székács Péter és érezte ez egy nem mindennapi helyzet, egyértelmű magyarázatra szorul. Lassan oldódtak a többiek a nevetésből. Sonkoly Feri, egy alacsony srác, még a szemét is törölgette, mert kicsordultak könnyei.

- Képzeld el, ez a balek! – mondta Mucsi Pisti, de nem tudta folytatni csak hosszabb szünet után, mert a nevetés rázta egész testét. – Felszedett egy nőt a Nyugati környéken. A szigetre vitte, ott megvolt az entyem-pentyem és egy kiadós kankót szerzett be.

- Szép ajándék! – tette hozzá Székács Péter és kíváncsian fordult Kunos Zoli felé, aki vele hasonló korú srác volt, érdekelték a részletek.

Kunos Zoli csak állt, kissé kinyúlt szürke pulóverében, még mindig maga elé bámult, nem szólt. A többiek unszolták, mesélje el Székácsnak is, ezt a férfias hőstettet. Kunos Zoli akadozva kezdte.

- Képzeld el, úgy tíz nappal ezelőtt, délután találkoztam a Nyugatinál egy csajszival. Kérdezte, hogy ráérek-e? Miért ne, mondtam! Beszélgettünk, sétáltunk és egyszer csak a Szigeten találtuk magunkat. Be is esteledett, a csajszinak jó szövege volt, kedves, ragaszkodó, simuló, bájos. Olyan bestia, aki leveszi az embert a lábáról. Le is vett, a fene egye meg. Most orvoshoz járok, mert a golyóbisom olyan lett, mint a teniszlabda. Penicillin injekciókat kapok. Az orvos kérte, nevezzem meg a nőt. Honnan tudjam, hogy hívják? Nem mondta meg.

- Jól megjártál! – állapította meg Sonkoly Feri. – Nem vetted észre, milyen? – aggodalmaskodott.

- Tudod, a veszély nem lármázik! – összegezet Kunos Zoli az átélteket. – Most tudom, hogy ez a nő milyen volt!

- Persze, tudhattad volna! – okoskodott a kövér Mucsi Pisti. – Könnyű magvazni a magvaváló szilvát! – bölcsekedett egy kicsit.

A hallottakat Székács Péter megpróbálta összegezni. Megnémult egy pillanatra. Kunos Zoli felé fordult.

- Hogy volt felöltözve az a nő, mi volt rajta? Kunos Zoli egy kicsit gondolkodott, jelenlegi helyzetében vissza kellett pergetni a képeket.

- Úgy emlékszem, fehér blúz, egy kék szoknya. A lábán egy fekete, pántos szandál. Rövid haja volt.

- Ne is folytasd! – vágott közbe Székács Péter. – Ez a nő akart velem szintén beszélgetni, úgy tíz nappal ezelőtt! – mondta izgatottan.

- Akkor a tied lett volna, most te fognád a golyóidat! – mondta Kunos Zoli. – Miért nem vitted el? Nekem akkor már nem jutott volna belőle, semmi sem!

A többiek összenéztek és ismét kitört a nevetés, közben Székács Péterre mutogattak, páran megveregették a vállát.

- Vittél volna mindent, mint a piros hetes! – mondta Mucsi Pisti, megfogta a sörös korsóját, felemelte. A többiek követték, koccintottak, kortyoltak a sörből, csak Kunos Zoli tartózkodott az ivástól, tudta ez nem tesz jót neki.

Székács Péter meg magában megállapította: - Szürke napnak minősítettem, mert nem történt semmi! Mégis a kivételes napok közé tarozik, az a nap!

*

Villanyoltás után

Mind a ketten, Tomori Sándor és az asszony, Tüskés Pálné Borika, ott dolgoztak a gyárban. Sándor, aki huszonkét éves volt és minden nőben valami vonzót talált, Borit is megnézte. Nem szégyen az ilyesmi, ebben a korban. Hiszen nyiladozó, kibontakozó időszak volt mindkettőjük számára, igaz Bori már harminckét éves volt. Napközben Tomori Sándor úgy intézte dolgait, hogy abból a műhelyből, mindig átment oda, ahol Bori dolgozott. A kettőjük között zajló beszélgetésekből egyértelműen kiderült, hogy Bori férjezett asszony, már öt éve. Sándor így is tekintett az asszonyra. nem gondolt semmire, meg akarta tartani, azt a bizonyos tisztességes távolságot. Csupán jó volt beszélgetni, nem többet, úgy napi két, három alkalomkor, csupán öt percet, mert a melő többet nem engedett. Ilyenkor titkon megnézte Borit. Igaz, már vagy százszor látta, de nem tudott betelni formás alakjával. Különösen a szája tetszett, nem tudta megmondani miért, érezte az el nem csattant csók ízt is. Ez eléggé izgató volt számára és egyben egy izgalmas, soha be nem teljesülő játék.

Azért, ebben a játékban volt valami izgalmas, meg nem magyarázható vonzalom. Tomori Sándor néha elgondolkodott, de ezen túl, nem jutott semmire. Történt aztán egyszer, beszéltek a műhelybe:

- Tomori Sanyi! Hol vagy? – kiabálta egy kolléga.
- Itt vagyok! – bújt elő a szerelő aknából, ahol egy öreg gépkocsit javítottak.
- Menj a portára, keresnek!

Hirtelen jött ez a bejelentés. Tomori Sándornak pedig az, hogy ki keresheti? Nincs semmiféle ismerőse, rokona itt a városban. Kíváncsian ment a portára és ott érte valóban a meglepetés. Bori várakozott ott, egyedül. Szépen felvult öltözve, utcai ruhában. Ilyennek még nem látta, igazán szépen mutatott.

- Én, kereslek! – mondta röviden. – Várlak ma este a lakásomon. A férjem délutános, úgy este fél tizenegy felé érkezik haza.

Tomori Sanyi csak állt, szinte földbe gyökerezett a lába. Nem akart hinni a fülének. Megfogta az asszony vállát, hogy egy kicsit érezze a testét, így diszkréten. Az asszony szemei csillogtak és kedvesen mosolygott.

- Az Ady Endre utcában lakom! – mondta és további eligazítást tartott. – Ez egy olyan ház, ahol sorban vannak a lakások, jobbra és balra. Én eléggé hátul, a bal sarokban lakom. A konyha bejárati ajtón gyére fény fog kiszűrődni, ott várlak, este félhét körül. Rendben?

Ez az utóbbi kérdés, már úgy hangzott el, mintha Tomori Sándor mondta volna, megnyugtatóra. Aztán intett a fejével és az asszonyt nézte. Most vette észre, milyen szép barna szemei vannak és a száján kívül, arca sima és fehér. Tudta mi vár rá, olyan izgalom kerítette hatalmába, hogy az nap már nem is tudott dolgozni. Csak az estére gondolt, Borira. Milyen érdekes nő, ő nem is mert, sohasem erre gondolni, hogy az asszony az övé legyen. És íme: - beteljesült minden!

Munkavégeztével az öltözőben megfürdött. Fogat is mosott, felöltözött és elindult a megadott címet megkeresni. Szerette volna felderíteni, még világosban, hol van és milyenek ott a körülmények. Nem szerette volna, ha valami különös, nem várt esemény megzavarná a dolgokat. Megtalálta a címet, a kapu is nyitva volt, benézett a házba.

Valóban olyan volt, ahol jobbra és balra szoba, konyhás lakások sorakoznak. Az udvar végében virítottak a zöldre festett vécék sora. Ez egy négyszögletes udvar volt, bejárat és kijárat csak ezen a kapun keresztül lehetséges, éppen ott, ahol állt. Más irányba innen elmenni, nem lehet, ha csak valakinek közben ki nem nőnek a szárnyai.

Ez egy kicsit elkésérítette, mi van akkor, ha a férj hamarabb jön haza. és elfutni sem tud, mert olyan ez, mint a kelepce. Talán az vigasztalta, hogy Borinak biztosak a tapasztalatai és nem kerülhet sor arra, hogy a férj palacsintát csináljon belőle.

Az indulat azonban nagy volt benne, meg Bori kedves szavai, hogy hátrálna, ebben a csatában már nem lehet. Az annyi lenne, mintha a győzelem elől megfutamodna. De ő nem olyan vitéz, kivont karddal indul a csatába.

Még párszor megkerülte a háztömböt, néhány utcányira elbarangolt, nézte az óráját. Mivel csendes, késő őszi nap volt, már korán sötétedett. Mire visszatért az időtöltést eredményező portyáról, eljött a látogatásra alkalmas időpont.

Tomori Sándor biztos léptekkel belépett a kapun, végig ment az udvaron, csak a hátsó, balsarki lakást nézte, ahonnan gyér fény szűrődött az udvarra. Egyik helyen, kitett hokedlikén ülve, két nő és egy férfi beszélgettek. Halkan jó estét köszönt, amelyre az ámulás után némi mormogás féle válasz érkezett. Ő csak ment a célja felé, az ajtón hármat kopogtatott, amely azonnal kinyílt. Bori állt ott, betessékelte és bezárta az ajtót. Még a sötétítő függönyt is felakasztotta, hogy elzárja az esetleges kíváncsi tekinteteket.

Megölelték egymást, most először, mint férfi és nő. Tomori Sándor érezte, hogy az asszony testén enyhe remegés futott át. Leültette az asztalhoz, tányért vett elő, a gáz-tűzhelyen lévő lábosból pörköltet, mert nokedlivel. Eléje tette, egy pohárba még bort

is öntött. Mondta: - Igyál! Tomori Sándor felemelte a poharat és csendesen ivott. – Egyél! – mondta Bori és megfogta a vállát. Még mindig remegett.

Az evéssel gyorsan végzett, mert ugye nem enni és inni jött ő ide. Amikor végzett, Bori a szobába irányította. Ott álltak egymással szemben. Félhomály volt, csak az a fény világított, amely a konyhai kisvillany lámpájából beszűrődött. De ez a fény is elegendő volt, lássa az asszony gömbölyded melleit és végre érezhesse szájának csodálatos melegét.

Aztán beborultak az ágyba és ölelték egymást legalább egy órán át. Bori szólt: - Menni kell - Milyen érzéke van ennek a nőnek? – jutott eszébe hirtelen. – Mindenre alapos szervezéssel gondol. Arra, hogy ide jöjjön, ölelje, legyen vele. Aztán menjen, és majd akkor jöjjön, ha hívja. A férj csak dolgozzon, mert neki az a dolga, eltartja a családot.

Később, egy műhelybeli beszélgetésből kiderült, a férj Tüskés Pál vállalta, hogy két műszakot is megcsinál. A terve, legyen egy családi házuk. Aztán, ha ez meglesz, lehet majd lazítani, jöhet a gyerek. Ez a feszített tempó kivette minden erejét. Hazaért, evett, aztán bezuhant az ágyba és másnap reggel az óra csörgésére ébredt. Nem gyűlölt senkit, semmit, csak az órát, amely szerkezetével kegyetlen volt hozzá.

A Borival folytatott izgalmas találkozás, még párszor megismétlődött. Azonban Tomori Sanyi mindig csak nagyobb unszolásra volt hajlandó bemenni ebbe a csapdaszerű házba. Nem mintha Borival való együttlét zavarta volna, inkább az elszólások tették bátortalanná, amit az asszony tett, mert párszor, még szerencse, hogy akkor, amikor ő távol volt, váratlanul hamarabb hazajött a férj.

Aztán csendes nyugalomba eltelt egy év. Bori egyik reggel izgatottan közölte: - Elköltözzünk. Vettünk egy házat Palotán, szép kertes. A férjemnek minden vágya ez volt.

Tomori Sanyi csak nézte a nőt. Még most is szép volt. Teljesült a kitűzött cél, megvan a ház, a férj is csak a kötelező műszakot teljesíti, ott is, meg biztosan otthon is. Így legalább szent a béke, létrejött az a bizonyos egyensúly.

Úgy tűnt, hogy ez így igaz. Az asszony eléggé kimért volt Tomori Sanyival. Ő pedig összegezte magában a történeteket. Egy csinos nő volt az életében, kissé, rizikósan izgalmas volt, de ki mondja el magáról, ha nem ő, hogy még így is megérte.

Már-már a feledés homályába vesztek az események, amikor egyik reggel fordítva zajlott minden. Bori jött át hozzá.

- Nem zavarlak? – kérdezte bátortalanul, de kedvesen mosolygott. Tomori Sándor ugyan azt a nőt látta most benne, aki akkor volt, amikor először hívta magához. Kedves volt, kíváncsi és újból érdekes.

- Ráérsz ma este? – kérdezte hirtelen és kezét rátette Tomori Sanyi kezére. A fiú úgy érezte, áram ütötte meg, hevesebben vert a szíve, a légzése is megváltozott. Eszébe jutottak azok az izgalmas esték, de már érezte, ez a múlté. Bori várt egy kicsit, tudta a fiúnak nem közömbös, még akkor sem, ha az utóbbi időben változtak a dolgok. Kis szünet után közölte:

- Este hétkor várlak! – mondta egyszerűen, de magabiztosan. Most hosszabb szünet következett. Tomori Sanyi nem tudta mit mondjon, aztán csak annyira telt neki:

- Nem tudom, hol laksz?

Ez már Bori számára a teljes igent jelentette. Nem tétozódott, mondta a címet és minden óvintézkedést.

- A kert kapu nyitva lesz. Kívülről az előszoba ajtón van egy keskeny ablak. Ha ég a villany, akkor még nem jó, de ha elalszik, minden rendben. Arcon csókolta a srácot, megszorította a kezét és távozóban annyit mondott:

- Várlak a megszokott időben!

Tomori Sanyi most is letaglózva érezte magát. Ez a nő játszik vele. Fura módon érezte magát, izgalom futott végig rajta, elképzelte az esti találkozást. Vissza idézte a korábbi részleteket, amelyet így végig gondolva, izgalmas csatának ígérkezett.

Felment az öltözőbe, szép lassan megfürdött. Húzta az időt, próbálta úgy kicentizni a dolgokat, hogy ha elindul, ne kelljen sokat várnia. Inkább minden egyezzen, percnyi pontossággal, üres járat ne legyen.

Komótosan elindult, Palotára villamossal utazott. A célhoz vezető megállóban le szállt. A házig lassú, egyenletes léptekkel, sétálva ment. Nézte az óráját, ne késsen egy másodpercet sem, hiszen ez a találkozás Bori által megkomponált, szép szimfónia lesz. Látta az előszoba ajtó keskeny ablakát. Égett a villany. – Úgy megy minden, ahogy mondta! – nyugtatta magát Tomori Sándor. A sarkon megállt egy percre, hogy felvértezze magát a csatára, legalább is lelkiekben. Aztán ahogy ismételtén az ajtó keskeny ablakára pillantott, elaludt a villany. – Előre, harcra fel! – adta ki a parancsnak is beillő felszólítást önmagának. Érezte, ez kissé vicces, de a benne felgyülemlett feszültséget így oldotta önmagában.

A kert kapu nyitva, az ajtó is, belépett. Bori ott állt egy száll köntösben, alatta semmi. Most nem invitálta a konyha felé, mindjárt a szobába terelte. Össze ölelkeztek, Boriról lecsúszott a köntös. Tomori Sanyi a nő csupasz, teljesen forró testét ölelte.

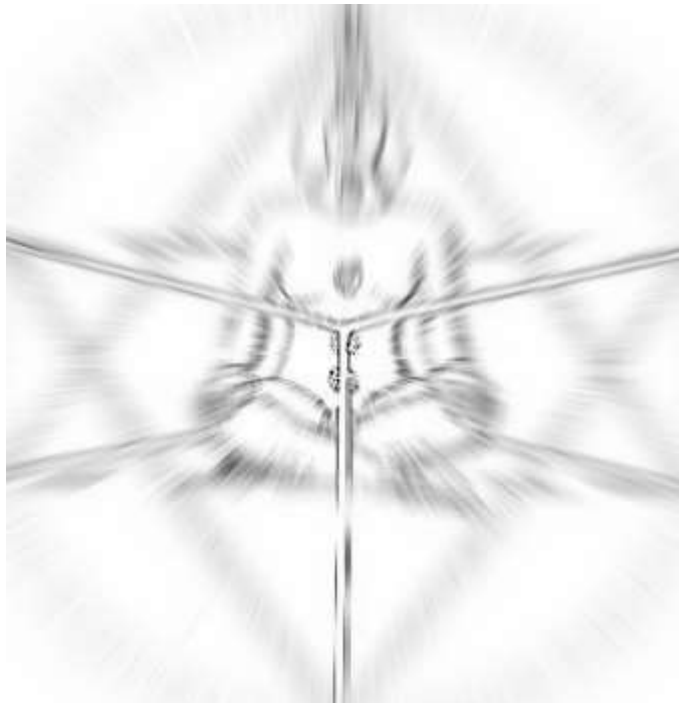
Az édesítő mámor kezdett elhatalmasodni rajta, amikor hirtelen kulcs csörrent a zárban, de a belülről benne lévő kulcs miatt nem nyílt. – Bori! Bori! – hangzott kívülről egy kemény férfihang, dörömbölés kíséretében. Bori eszmélt fel hirtelen, az ablakhoz szaladt, kinyitotta és szó nélkül mutatta az utat Tomori Sanyinak. A srác belebújt a nadrágjába, felkapta az ingjét, belelépett cipőjébe és egy fiatalos mozdulattal kiugrott az ablakon.

Hirtelen csend keletkezett, olyan csend, amelyből éles késsel egy darabot lehetett volna vágni. Aztán léptek zaja, olyan futás féle. Dobbanások, kivehetetlen szitkozódások, puffanások. Egy keményebb ordítás. Nem tartott tovább, három percnél. aztán megint csend.

Bori kinyitotta az ajtót, ott állt köntösben. A férje jött az utcai ajtó felől, zihálva mondta:

- Rabló volt a kertben, jól el láttam a baját!

Félre tolta az asszonyt az útból és belépett az előszobába.

*

A házasság

A házasság

A házasságról szinte semmit sem tudnak az emberek. Mégis mindig simán (zökkenők nélkül?), kezdődik minden. Egy nő és egy férfi (fiatal vagy öreg) összeköti életét, házassággal. Azért fiatal vagy öreg, mert ezt a procedúrát, többször is meg lehet ismételni. Ez a kötés (jelképesen) lehet pertlivel, cukor spárgával, fényes szalaggal, vagy éppen kötéllel. Függ attól, ki milyen tartósra kanyarítja ezt a szövetséget. Mert ugye egy pertlivel összekötött kapcsolat csak úgy magától kioldódhat, de egy kötéllel összehurkolt már sokkal nehezebben.

Mondják: a házasság, szerelem. A szerelem azonban vak, de a házasság hatékony látásjavító. A fáma szerint a jó férj hódol a feleségének, még húsz év után is, megdicséri haját, ruháját, figyelmes, szolgálatkész. A jó feleség nem bánja a sörözős-mecses estéket, amikor a férj barátaival tölti az időt.

- Kell egy kis kikapcsolódás!

Azonban a szabadságot sem úgy képzelik, jössz, mész, amerre akarsz. Azért szigorú rendnek kell lennie, de ha nem tartod be, akkor jön a feddés, súlyosabb esetben a szidalmazás, (vagy egyéb kemény tárgyak röpte).

Sanyi figyelmeztette a nősülés előtt álló Pétert:

- És mit akarsz csinálni? – kérdezte barátja.

- Már gondolkodtam azon, levágom az ágy lábait.

A férfiak a házasság történetét, különböző módon élik meg. Szerintük, van megértő, szerető feleség. Ők vannak kevesebben. Van közöttük kikapós is. Kázmér barátom mesélte, hogy egyik házas ismerőse egy papírlapra felírta:

- Egy óra szex! – mondta az asszonynak. – Ez egy bon, akkor váltod be, amikor akarod.

Az asszony megörült, vette a kabátját és annyit mondott:

- Egy óra múlva itt vagyok!

A másik történet szerint, Pisti mesélte barátjának:

- Leküldtem az asszonyt újságért. Már három napja!

Barátja lezserül válaszolt:

- Mit számít három nap újság nélkül!

Van a házasságok között vicces is, ez inkább ritka, de több az idő múlásával a házsártos, a szigorú, a haramia. A házsártos asszony a legismertebb. Mert, ugye, kinek a felesége nem mondta már:

- Hol voltál ennyi ideig? Mit nevetsz rajtam? Nem csámcsogj! Minek a szalvéta? Miért nem velem foglalkozol? Észre sem veszed az új blúzomat? Pereg a nyelve, szakadatlanul. A mai zűrös nemzetközi helyzetben, amikor a párizsi eseményeket említik, Tódor annyit fűzött hozzá:

- Nem félek a terroristáktól. Öt évig voltam nős.

A férjek sem mondhatják, hogy ők makulátlanok. Mert ugye sok baj van a kocsmázó, haverokra hallgató, elcsavargó férjekkel. Ilyenkor az asszony korholja „kedves, jóra való” férjét.

- Mennyivel jobb lett volna nekem, ha magához az ördöghöz mentem volna feleségül?

- Erre ne is gondoldj! – mondta a férj. . Közeli hozzátartozók nem házasodhatnak!

Nősülünk, elválunk, megérjük az ezüst, vagy éppen aranylakodalmat. Minden házasság boldog, csak az utána való együttlét okozza a gondokat.

*

Az almabor

Gera Péter ezen az őszön, az erőtlen napsütésben mégis kiült a ház udvari teraszára. Friss levegőre vágyott, a hirtelen jött hideg bekényszerítette a szobába, ahol naphosszat ült a számítógép előtt. A nem rég beindult vállalkozása ezt követelte tőle. Most arra gondolt, ahogy ott ült a vesszőből fonott fotelban, mennyire más volt a világ, amikor olyan huszonöt éves volt. Most hatvanöt, csak csodálkozni tud.

Körülnézett, látta a kert örökzöld fáit. Rajtuk nem fogott semmit az idei ősz, de a többi fa levelei, sárgák, vörösbe hajlók. Ekkor pillantotta meg az ablak párkányára tett almák sorát. Ezt Éva, a felesége szedte össze a kertből. Sajnálta, az érésben lemaradt almákat, gondolta itt a párkányon még a kései nap talán, megérleli őket. Péternek az almákról is a huszonöt éves kora jutott ismét az eszébe. Akkor voltak Évával fiatal házaspár, kezdők. Éva óvónőnek tanult, ez volt a végzettsége. Pesten albérletben laktak egy kicsi szobában. Ez a szoba régen, egy polgári családnál szolgáló cseléd, szobája volt. Egy keskeny világító ablak nézett a liftaknára. Ezen aztán a nap, még véletlenül sem süttött be. Még szerencse, hogy esténként tartózkodtak csak benne, meg éjszaka. Ilyenkor, fiatalon, ifjú feleséggel az oldalán nem a napfény utáni vágy hajtotta. Nappal dolgoztak, a hétvégék voltak rázósabbak, ilyenkor mindig elmentek ebből a lakásból. Nyáron strand, ősszel a hegyek, télen a szánkózás jöhetett számításba. Két év után elégük lett az egészségből, megoldást kerestek. Itt ugrott be egy kis falu neve. Éva találkozott egy képzős társával, aki említést tett erről a lehetőségről. Üresen áll ott egy szolgálati lakás, hiányzik egy óvónő. A következő vasárnap kiutaztak busszal abba a kis faluba. Péter azt mondta, ez jó lesz egy kirándulásnak is. A busz úgy tíz óra körül állt meg a falu közepén, a templomnál. Az épületet körbe gesztenyefák sora övezte, mint egy zöld gyűrű. Érdeklődtek az óvoda felől, de a véletlen egy jól tájékozott helybéli lakost vezérelt az útjukba, aki imakönyvvel a kezében, éppen a misére igyekezett. Megmutatta az iskolaigazgató – Laci bácsi – házát. Ott volt mindjárt a templom szomszédságában. Egyszerű, apró falusi ház, melyhez utólag építettek egy keskeny fedett folyosót. A folyosó közepére, pedig egy kiugró tornácot. A tornác oldala apró lécekből volt megformálva, benne vesszőből fonott asztal, kényelmes, támlás székekkel. Itt a tornácon ült az egyik székben az igazgató, Laci bácsi és egy kék lavórban áztatta lábait.

Laci bácsi, mert csak így hívták faluszerte, közel volt a hatvanhoz. Alacsony, ősz hajú, kántortanító volt, aki ebben a minőségben a kor legjobb pedagógusa címet is büszkén viselhette volna. Ezt nem adta neki senki, de az volt. Szívélyesen fogadta őket, elnézést kért a lenge neglizsés fogadtatásért. Felesége, aki apró asszonyka volt, mindjárt süteményt tett az asztalra és hamarjában főzött egy kávét. Éva és Péter már az első percben szimpatikus volt Laci bácsinak, aki elmondta, hogy van egy kétszobás szolgálati lakás. Csak az a gond, hogy a víz, amely a vizes részekben keringeni lenne hivatott, egyelőre nincs. Az angol vécét is, hozott vízzel kell majd üzemeltetni. Tervben van véve, de ki tudja mikor lesz ebből valóság. Meg is nézték, az albérlet után, palotának tűnt. Aztán megegyeztek az állás elfoglalásának részleteiről, és örömmel utaztak vissza Pestre, hogy hamarosan falusi lakosok lesznek. Egy hónap múlva egy heverővel, pár könyvvel, lábasokkal, lavórral, vödörrel és egy Tavasz televízióval elfoglalták a lakást.

Friss, beköltözött lakosok voltak a faluban. Oly annyira frissek, hogy a nem létező spájzuk is teljesen üres volt. A cukrot, a sót, a kenyeret az egyetlen szövetkezeti boltból talán, majd csak beszerzik, de a vízzel gond volt. Csapok éktelenkedtek az újonnan átadott pedagógus szolgálati lakásban, de abból vizet még egy bibliai alak sem tudott volna fakasztani, nem hogy ők. Az első információk szerint, egy arra totyogó öreg bácsi mondta, hogy az utca végén van egy tekerős kút. Abból lehet vizet nyerni, inni, mosakodni, mosni, ki mire akarja.

Péter el is ballagott egy műanyag vödörrel a kúthoz. Öntött, kékre festett vaskereket kellett tekerni, hogy víz a felszínre kerüljön. Péter hajtotta is egy darabig, de semmi. Úgy érezte üresen, forog a kerék, a dugattyú csak a levegőt sűríti a kongó csőben. Már azon a ponton volt, abbahagyja és belenyugszik, hogy ez a hegyek közé

ékelődött kis falu, egyenlő a sivataggal, azzal a különbséggel, hogy nincsenek homok dűnék a kút körül és a pálmafák is, hiányoznak. Tehát nem mondható oázisnak sem. Elkecserepedésében nagyobb lendülettel forgatta a kereket, a szájpadrólása is száradni kezdett, amikor egyszer csak nehezebb lett a pumpálás és a kifolyóba megjelent a víz. Gyorsan tele is nyomatta a vödöröt és ajkához emelte a vízzel telt edényt. Ekkor érte az első meglepetés. A víznek szaga volt, mégpedig olyan bűdös bogárra emlékeztető szaga. Az íze, pedig vas ízű. Kénytelen volt kortyolni belőle, de nem tetszett neki.

– Na, ezzel meg vagyunk löve, ezt nem lehet meginni! – mondta magának kissé elkecserepedve. Gondolkodott, most mit lehetne tenni? Arra a végkövetkeztetések sorára jutott, hogy kell lenni itt a hegyek között, valahol egy hús forrásnak. Nem baj, ha messze is van, majd onnan hoz vizet. Az is eszébe jutott, hogy sokfelé, a kertekben szőlőtőkét látott. Könnyű azoknak, akiknek ez díszíti a kertjét, mert ott biztosan van bor, és abból nyugodtan kortyolhatnak, nem törődve ezzel a bűdös bogaras vízzel. De neki nincs szőlője, pincéje. Legfeljebb a boltban, vagy a kocsmában vehet bort, és azt iszogatja majd.

Ezzel eldöntöttnek tartotta ezt a vízi csatát. Majd holnap körülnéz a falu egyetlen boltjában és a mellette lévő kocsmában. Úgy is volt, feleségével először a boltot vették célba. A boltos egy barna hajú vékony fiatalember volt, a hosszú pult mögött állt és kérdezte: - Mivel szolgálhatok? Péter és Éva körülnézett a tanteremnek is beillő helyiségben, ahol a pult mögötti polcokon sorakoztak a becsomagolt cukor, só, liszt, rizs halmazok. Még található volt egy-két üveg befőtt, a sarokban drótkerítés fonatok,

zsákokban állati tápszerek és polcsor tetején almaborral teli palackok sokasága. – Víz szeretnénk! – mondta Éva, és ahogy körülnézett bizonytalanná vált. – Víz az nincs! – mondta boltos. – Az csak a kúton van! – szögezte le. – Nem mosakodni, inni kellene! – próbálkozott Péter. – Nem tartunk! – mondta a boltos. – Vízért a kútra szoktunk járni! – tette hozzá egy kicsit kioktató hangnemben. – De ha inni akarnak, vigyenek almabort, látják, az van bőven! – és a polc tetején sorakozó poros üvegekre mutatott. Kezdetnek vettek két üveg almabort, ha már iható víz nincs, legalább ezzel oltják szomjukat. Az almabor ihatónak mutatkozott, így másnap is vettek két üveggel, aztán szinte mindennap. Egy jó hónap múlva a boltos hálálkodva mondta: - De jó, hogy ide költöztek, látják üres a polc, az almabort maguk nélkül, sohasem tudtam volna eladni!

*

Nyúltenyésztés

A pályázati felhívást az após hozta munkahelyéről. Mutatta a lányának, Piroskának, nézzék meg a férjével, mert lakást is ajánlanak. Zöldi Sándor a férj, aki eléggé későn nősült, két évvel ezelőtt, huszonnyolc éves korában, felesége Piroska pedig huszonöt éves volt, amikor kimondta Sanyinak az igent. Nekivágtak az életnek, a nehézségek ebben a korban nem is számítottak. Albérletben kezdték, lakásról csak álmodtak. Most kapóra jött az após által hozott, pályázati felhívás. Piroska tanítónői képesítést szerzett és a felhívásban pont őt keresték, legalább is ezt hitte. Remélte, hogy megfelel a benne foglaltaknak. Aztán az még csábítóan hatott, hogy lakás lehetőség is van mellékelve, még ha az éppen most szolgálati lakás és mégsem, albérlet.

Beadta pályázatát, már bele is élte magát, hogy elköltözik Pestről, vidékre. Lesz lakása, taníthat, mert ez volt minden vágya. Már elképzelte, milyen is az a lakás, mert vágyott egy saját otthonra, még akkor is, ha az csak a szolgálattal együtt jár. Három hét múlva megjött az értesítés, a pályázatát elfogadták. Nagy volt az öröm, meg a kíváncsiság is, milyen lehet abban a faluban az iskola, meg persze a lakás is. Egyik nap telefonált az igazgatónak, úgymond bejelentkezett. Most még dolgozik itt a városban, de ha nem lenne akadálya, egyik hétvégén szeretne körülnézni. Az igazgató készséges volt, nem gördített akadályt, kérelmének teljesítésére. Így a következő szombaton férjével leutaztak abba a kis faluba. A fogadtatás jól sikerült, megmutatták az iskolát, alsó tagozatban kell majd tanítania. A lakásra is kíváncsiak voltak. Ott volt mindjárt az iskolában, ugyanis az iskola egy régi kastély épületének átalakításában működött. A lakás is ebben az épületben volt, egyik szárny leválasztásával alakították ki. Nem volt valami nagy palota, két szoba, konyha és fürdőszoba. Az ablakok a kastély régi parkjára néztek. Kint szép fenyőfák, nemes bokrok sorakoztak. Még kilehetett venni, hogy merre mentek a sétáló utak, de nagy részét felverte a gaz és az alja növényzet elburjánzott. Mégis megnyugtató volt.

Aztán megegyeztek mikor költöznek, mikortól lesz itt tanítónő. Az események felgyorsultak, munkahelyükről kiléptek, aztán költöztek. Zöldi Sándor megkérte a haverját, neki volt egy kis Barkas mini buszszerű kocsija, azzal vitték azt a pár holmit, amit eddig összegyűjtöttek. Nem volt az más, egy széles heverő, két szék, egy kis asztal. Ez

fért el a pesti albérletben. Meg két bőrönd, benne ruhák, pár edény, mert az albérletben Piroska hétféteken főzött is. Mondhatjuk azt, a legszükségesebb kellékek megvoltak.

Egy pénteki napon költöztek, már délben az új lakásban volt minden. A szobában a fal mellett a heverő, középen a kis asztal és ők a székeken foglaltak helyet. A szoba mégis üres volt, vízhangzott a beszédűtől.

- Most aztán elférünk! – szögezte le Zöldi Sándor feleségének. Piroska aprókat pislogott és késve válaszolt.

- Majd belakjuk! – mondta meggyőződéssel. – Veszünk bútorokat! Aztán jó lesz minden!

Ezzel látszatra megnyugtatták magukat és elkezdődött a falusi élet. Piroska tanított az iskolában, Sándor meg reggelente buszra ült és a közeli kisvárosba kapott munkát, ott dolgozott. A falusi élet nem járt nagy kiadásokkal, a városban jobban elforgcsolódott a pénzük. Erre egy idő után jöttek rá, elkezdtek takarékoskodni. Persze nem ment ez olyan egyszerűen, de mindig vettek valamit. Egyik alkalommal, egy nagy ruhásszekrényt, két kényelmes fotelt, meg az öreg heverő helyett két modernebb, kinyithatót. Hozzá egy ágynemű tartót. Ezt Pesten nézték ki egy bútoráruházban, ahonnan haza is szállították. Természetesen OTP kölcsönre. Mondta Sanyi, a részleteket, majd szépen kifizetjük havonta. Észre sem vesszük és már túl is vagyunk rajta.

Teltek a hónapok, jött a tél. Sajnos a fűtéssel sok gond volt, mert egy régi vaskályha volt csak a szobában. Fát vettek az erdészettől, azzal nem volt baj. A szomszéd, motoros fűrésszel egyik hétfégén fel is darabolta, Sanyi pedig szinte sporttolásból, felhasználta és a faskamrába szépen összerakta. Aztán szokták mondani, aki fával fűt, az kétszer melegszik.

Az itt töltött első év azonban kihozta azokat a rejtett hibákat, melyekkel az indulásnál nem számoltak. Ilyen volt ez a vaskályha esete is. Piroska, a Varsagi Pál nevezetű igazgató közvetítésével, tárgyalásokat folytatott az akkori helyi tanáccsal, annak elnökével, Kiss Mihállyal, hogy a lakást bizonyos fokig, jó lenne korszerűsíteni. Ebben beletartozott a vaskályha kiváltása egy cserépkályhával, melyet beépítenének a két szoba közös falába, hogy mindkét oldalon adja majd a meleget. Ez azért is lenne célzerű, mert a környéket körbe veszi az erdő, tehát van fa bőven. Igaz, hogy erdő mellett nem jó lakni, mert a kályhába sok fát kell hasogatni, de telenként ezt Sanyi kibírja.

A tanáccsal a tárgyalások sokáig folytak, hiszen ez a tanács, mint a többi, a szegény tanácsok közé tartozott és az állami bugyelláris nem volt jól kitömve. Aztán megvalósult, igaz legalább fél évet kellett várni a kályhásra, de végül, mégis elkészült. De a gond nem jár egyedül, így felvetődött, hogy az egyik szobában, gombásodik a padló, azt is jó lenne kicserélni. Meg is ígérte Kiss Mihály elnök. Fájt a feje legalább egy hétig, mert valóban kicsi volt, hatalomban, pénzben is. Míg végül igent bökkentett rá. Biztosan többször átszámolta az elnöki kasszát, honnan csípjén le valamennyit, hogy erre is fussa. Azt azért hozzá tette, idő kérdése a megoldás, erre számítsanak. - Majd meglesz az a padló csere is. Addig takarják le valamivel, hogy ne látszódjon – mondta ötletszerűen a legegyszerűbb megoldást.

Telt, múlt az idő, Zöldi Sándor és felesége Piroska, jól érezték magukat a vidéki életben. Még nyúl húst is ettek, mert a Varsagi Pál, igazgató úr, foglalkozott házi nyulakkal.

Egyik alkalommal, a házaspár nagy elhatározásra jutott, már vagy öt évet töltöttek ebben a kis faluban, jó lenne világot is látni. Ez tetszett mindkettőjüknek, úti célként Opatiját, a régi nevén elhíresült polgáris üdülőhelyet, Abbáziát vették célpontnak. Csupán az anyagiakkal volt gond, mert kellő mennyiségű tartalék ez idő alatt sem gyűlt össze.

Zöldi Sanyi már beleélte magát az utazásba és gondjait egy sörözés során elkötyögte Zoli barátjának. Zoli kapott az alkalmon és vázolta a járható utat.

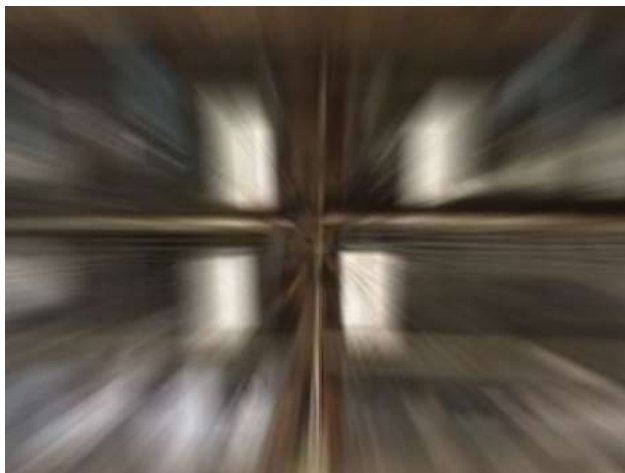
- Megismertetek egy Mészáros nevű sráccal. Ő az OTP-ben kölcsön ügyekkel foglalkozik. Vidékre olyan kölcsönt támogatnak szívesen, amely a mezőgazdasággal függ össze, ilyen jellegűt. Az egyik haverom nyúltenyésztésre vett fel kölcsönt. Simán megkapta, erre te is benevezhetsz.

A presszóba két nap múlva megittak egy-egy felest, sörrel elkísérve a bizonyos OTP-s Mészárossal, aki bizonyosságot mutatott, hogy kaphat mezőgazdasági kölcsönt, csak el kell döntení, mire kérik.

- Szántó földem nincs, de telek sincs, hogy legalább takarmány vásárlására kérhetnék kölcsönt – vázolta Zöldi Sanyi kissé elkeseredve, látva az esetleges kilátástalan helyzetet. Talán még Abbáziának is lőttek.

- Mostanában menő a nyúltenyésztés. Kell egy kis nyúl farmot létesíteni, ketrecekkel, fából. Pár anyanyulat vásárolni, meg egy kis táp és már indulhat is a tenyésztés.

Füvet kaszálhatsz az országút padkáján – mondta összegzésként a Mészáros nevű pénzügyi szakember.

Így már egyszerűnek tűnt, Zöldi Sanyi bele is vágott, már, mint a kölcsön igénylésébe. Annak rendje és módja szerint, folyósították a kölcsönt. Mikor felvette a pénzt, távozóban Mészáros még hozzá tette:

Eredményes nyúltenyésztést. A kölcsönt arra költség, amire felvették, mert a felhasználást esetleg ellenőriztetjük.

Hát ezt nem kellett volna mondani, Zöldi Sanyi belebetegedett, ha rájönnek, hogy ő a feleségével Abbáziába utazott és a nyulak sehol sincsenek, ebből nagy baj lehet. Aggodalmát elmondta a haverjának, Zolinak, aki jót nevetett az egészen.

- Ha tudnád, hogy hányan vettek fel így kölcsönt, el sem hinnéd. Ne aggódj, a visszafizetés a lényeg, az otp-s srácnak ezt kellett mondania.

Nehezen belenyugodott, hogy talán nem lesz baj. Megnyugtatóként Piroska be is fizette az Abbáziai út részvételi díját. Aztán várták az indulást.

Az após úgy döntött, hogy Pesti, levegőtlen lakásából, egy-két hétre leutazik a lányához, amíg ők a Földközi tenger partján nyaralnak majd. Addig ő levegőzik a falusi környezetben és őrzi a házat viszonzásul.

Közben egyik nap meghozták a szoba padlójához, cseréjéhez beígért deszkákat. A folyósón rakták le, szépen egymásra illesztve a fenyő padlókat.

Rá két napra csöngettek és az ajtóban megjelent egy ősz hajú, táskás úriember és Zöldi Sándort kereste.

- Mezőgazdasági kölcsönt vett fel nyúl tenyésztésre. Azt jöttem ellenőrizni, hol tartanak az ügyben? Én az OTP megbízottja vagyok! – mondta és mutatta az igazolványát.

Az após nagyon meglepődött, mit mondjon most? Még szerencse, hogy a gyerekek tettek említést erről a „görbe” akcióról. Meg aztán megjárta ő már Szibériát is, úgy szokták mondani, nem most jött le a falvédőről. Gyorsan kapcsolt és azt mondta:

- Említette a vejem, majd hazajön külföldről, nyúlketreceket akar csinálni – és a felhalmozott padlóra mutatott. Az ellenőr nézegette, forgatta papírjait. Csóválta a fejét. Befejezésül annyit mondott:

- Ebből, elég sok ketrec lesz, úgy látszik, nagyban akar vele foglalkozni! – összecsomagolt és elment.

Zöldi Sanyi és felesége, amikor megérkeztek a nyaralásból, a Földközi tengeri kalandokból, az após elmondása után, első útja Varsági Pál igazgató úrhoz vezetett. Vett egy szép nagy nyulat, Piroska pedig főzött belőle egy nagy tál nyúl paprikást és megünnepelték a nyúltenyésztés körüli bonyodalmakat, egy jó ízű falatozással.

*

Rántott szelet

Tavaszi vasárnap volt. Szépen sütött a nap, délelőtt tíz óra lehetett. Ezt onnan érzékelhette az ittlévő ember, hogy itt a falu végében, a zártkertek tövében, tisztán halatszott a misére invitáló haragszó. Tamás a férj, Irén a feleség és Emma néni az anyós ezt az időt arra használta ki, hogy a hétvégi telken a fűvet szépen kitisztítsák az őszi lehullott falevelektől. Már nagy kupacokban állt az elázott, a téli hótól foszlásnak indult levelek tömege, amikor valaki az útról, bekiabált a telekre.

- Szép tisztára! Látom, van segítség! – Pistabá, egy falubeli ismerős állt az úton, hátán egy vesszőből font hátikosár. – Megyek a pincébe, elküldött az asszony krumplicért. Kell a vasárnapi ebédhez! – mondta, de nem sietett, csak állt egyhelyben. – Rántott húst készít az asszony! – tette még hozzá.

- Nálunk is az lesz a menü! – kiáltott vissza Irén a feleség. – A férjem kedvenc kajája! – és gereblyélt tovább.

Pistabá csak állt továbbra is egyhelyben, majd megszólalt:

- Gyere Tamás, kísérj el a pincébe. Megkóstoljuk az idei bort! – invitálta a férjet. Tamás gondolta, ez jó lenne, de mit szól ehhez az asszony, meg az anyós, hogy mindjárt ugrik az első szóra. Így vonakodott, nem szólt egy szót sem.

- Egy pohárral legurítunk és már is jövünk! – folytatta az invitálást Pistabá. Tamás ment is volna, meg nem is. A feleség szólalt meg először, halkán:

- Menj! Ne sértsd meg az öreget! Majd mi anyuval megcsináljuk addig a rántott szeletet, meg a sült krumplit.

Az unszolásra, a feleség biztatására Tamás letette a gereblyét és körbeszaladt a kertben, ki a kiskapuhoz és már is csatlakozott Pistabához. Így már közösen vették útjukat a pincesorhoz.

Nem kellett sokat gyalogolni, a hegy oldalában sorakoztak a pincék. Volt belőle vagy harminc. Egy kékre festett deszkaajtónál állt meg Pistabá. Letette a háti kosarat, előkotorta a lakatkulcsokat és nyitás után kitárta a pince ajtaját.

- Tessék! Gyere! – invitálta Tamást.

Beléptek a pincébe, bejárata lejtett befelé a hegy gyomrába. Bent egy kis szobaszerű tér volt kiképezve, innen nyílt befelé a pince, melynek két oldalán hordók sorakoztak.

- Milyet hozzak? Fehéret, vöröset? – kérdezte Pistabá és kereste a lopót és a poharakat, a közben megnyújtott, pislákoló gyertya fényénél. Hosszan matatott, keresgélt, majd bosszankodott.

- Képzeld, a lopó itt van, de pohár egy sem! Biztosan az asszony hazavitte, hogy elmossa őket. Na, most jól kiszúrt velünk, nem tudunk inni! – összegezte a sorsdöntő megállapítást.

Akik az italtra, éppen itt borospincében borra áhítoznak, ilyen módon járjanak pórrul, az már botrányos! Tudta ezt Pistabá és Tamás is. Úgy járt az agyuk a megoldáson, mint az elindított stopperóra. Start a keresgélés, cél az ivás! A félhomályban kutatva, Pistabá egy ecetes flakonra talált. Még az őszi savanyúság eltevésekor maradhatott itt.

- Vivát! Itt a megoldás! – kiállott fel az öreg és előkapta zsebkését és kettévágta az ecetes flakont. Az alsó részét, amely így akkora volt, mint egy sörös korsó Tamás kezébe nyomta. A nyakánál szűkülő felsőrészt, pedig a kezében tartotta. Az első hordóból bort szívott, majd kiöblítette a poharaknak kinevezett flakon részeket és töltött.

- Isten! Isten! – emelte ivásra italukat. Még koccintottak is, aztán lassú kortyolással leeresztették torkukon a bort. Elégedetten nyugtázták a kellemes ital által okozott ellágyulást, meg az ötletet, hogy az inni akaró emberen, még az ördög sem tud kifogni.

Így iszogattak, beszélgettek, megváltva a világot. Az idő múlásáról meg is feledkeztek, csak akkor eszmélt fel Tamás, amikor a legörgetett bor, átszűrődött veséjén és kikíváncozott szervezetéből.

Döntöttek, most már mennek haza, viszik a krumplit az ebédhez. A döntésbe, csak az volt a tévedés, hogy az óra, délután négyet mutatott.

Tamás óvatos léptekkel ment be a házba. Irén a feleség és Emma néni, az anyós szúrós tekintettel fogadták. Szólni sem mert, csak leült az asztalhoz, de nem volt éhes. Láttá, hogy a rántott szeletek ott meredeznek a jénai tálban a tűzhely szélén. Nem tudta eldönteni, mit tegyen most?

*

Érettségi öltöny

Már évek óta nem jutott eszébe Sándornak, hogy a szekrény oldalsó részében, ott lóg az érettségi öltönye. Évente egyszer rápillantott, akkor is csak úgy futólag. Talán kezdeni kellene vele valamit, hiszen több mint tíz éve, nem volt rajta. Emlékszik a gimnáziumban mindig pulóverben járt, ez az öltöny csak az érettségire készült, hiszen megvolt az iskolai szokásrend, ebben a sötétkék öltönyben kellett ballagni. Özvegy apjának, nagy erőfeszítésébe került, hogy anyagot vásároljon, hozzá a cugehőrt – zsebanyag, koptató, gombok – így mondta a szabómester, aki többszöri próbálgatások után, végleges formába öntötte az öltönyt. Akkor csinosan állt rajta. Amikor ott-hon a tükör elé lépett, érezte, úgy néz ki, mint egy filmszínész, talán Yves Montand. Róla a „Félelem bére” című film jutott az eszébe és emlékezete szerint ott, nem viselt öltönyt. Akkor inkább a férfias sármosságát hasonlította, öltönyös mivoltához. Persze akkor még vékony volt, nem úgy, mint most. Négy éve megnősült, ezzel megszűntek a csavargások, az esti, sokszor éjszakába nyúló kimaradások. Megállapodott. Étvágya is volt, nem kímélte magát. A kilók is ragadtak rá. A faluban, egyszer a feleségének, Áginak, azt mondta egy asszony: - Jól megkelt a maga férje is! Ez jutott eszébe, a múltkorában, amikor kinyitotta a szekrényt és keresett benne valamit. – Lehet, hogy még egyszer jó lesz! – mondta magának, de titkon, nem hitt az egészben. Így elhessegette magától a gondolatot, hogy egyszerűen, foglalkozzon az öltönnyel.

Történt aztán egyszer, hogy a téli tüzelő felaprításához, segítséget kellett keresni. Sándor elfoglalt volt az irodában, ha jött a hétvége, akkor inkább pihenni szeretett, nem pedig valamiféle aktív, izmokat megmozgató munkát végezni. Cserépkályhával fűtötték a lakás két szobáját. Vettek valamennyi szenet, mondván, ha nagyon hideg lesz, ezzel rásegítenek, de a fával való fűtés gazdaságosabbnak mutatkozott, hiszen a kisközséget, itt a hegyekben, körbe erdő vette körül. Többen dolgoztak a faluból az erdészetről és kaptak illetmény fát, melyet inkább eladtak, pénzzé tették. Sándor is vett két pótkocsis vontatóval. Mikor leborították az udvarba, olyan volt, mint egy óriási fahegy. Látván ezt a sok fát, már attól borsódzott a háta, hogy fűrészelt vegyen a kezébe. Aztán azzal nyugtatta önmagát, hiába lenne az elhatározás, nem tudna tenni

semmit, hiszen nincs fűrésze, meg bakja, melyre fel kell tenni a fát ahhoz, hogy kari-kára lehessen szeletelni. Legjobb lenne egy motoros szalagfűrészt elhívni, az egykettőre összedarabolná ezt a hatalmas fakupacot. Sajnos a fűrészes csak egy hónap múlva tud jönni, addigra pedig jócskán megjönnek ezek a tél előtti hidegek. Más megoldást kellett találni és a töprengés, gondolkodás, információ szerzés ütemébe, került képbe Bohus bácsi. Első hallásra idegenkedett ettől a megoldástól, hiszen Bohus bácsi öregember, ő már nem bírja húzni a fűrészt, aztán hogyan birkózna meg ekkora tömegű fával? Többen próbálták meggyőzni Sándort. Mondták: - Bohus bácsi, igaz, hogy öreg, lehet vagy közel hetven, de szokott ő napszámba járni. Vállal ő kertászt, favágást, biztosan fűrészelést is. Özvegyember, már jó pár éve meghalt a felesége. A csekélyke nyugdíja mellé jól jön az a pár forint, meg reggelit, ebédet is szokott kapni, ameddig dolgozik, ez sem közömbös számára. Pár napra így legalább megvan az ellátása is. Mondták még, rendes, megbízható, vallásos ember. Ez utóbbiról Sándor is hallott, hogy az öreg Bohus bácsi, minden vasárnap ott van a misén, templomba járó embernek ismerték. A templomba nem szokott a padokba leülni, mert a le és felállás, térdelés, már nem az ő lábainak való. Szerény, szürke, már eléggé kopottas öltönyében, melyet egy fehér inggel csak vasárnap fett fel, ott állt az utolsó sorokban, a fal mellett és áhítattal hallgatta, amit a pap prédikál. Néha még az éneklésbe is belekapcsolódott.

Sándor szólt a szomszédjának, mert annak olyan távoli rokona volt Bohus bácsi, hogy jöjjön el, szeretné vele megbeszélni ezt a fa fűrészelési dolgot. Másnap este meg is jelent az öreg. Nem sokat beszélt, felmérte mit kell tennie, megitta azt a kupica pálinkát, melyet Sándor töltött neki. Aztán annyit mondott: - Rendben van, holnap reggel jövök! Bohus bácsi elment! Ági a felesége kérdezte: - Mindent megbeszéltek? – Mindent! – mondta Sándor. – Ő hoz szerszámot? És meddig tart a munka? – kérdezett vissza Ági. Sándor erre nem tudott mit válaszolni. Most döbbent rá arra, hogy tulajdonképpen, nem beszéltek meg semmit. – Biztosan tudja, mit kell elvégezni! – összegezte, hogy feleségén kívül, önmagát is megnyugtassa. Átmeneti izgalom kerítette hatalmába, de aztán azzal összegezte: - Biztosan nem most teszi ezt, először!

A megbeszélrt időben, reggel hét órakor megjelent az öreg. Hozott magával fűrészt, baltát, olyan hosszú nyelvű hasogatót és fűrészbakot is. Felállította az udvar sarkában és feltette az első ölfá darabot. Meghúzta a fűrészfeszítő pántját és elkezdett fűrészelni. Nem rontott neki, szép egyenletes mozdulatokkal húzta, tolt a fűrészt, amely szélesre tágitott, éles fogaival harapta a fát. Mozdulataiban volt valami különleges, egy kicsit talán mókás mechanizmus is. Ugyanis amikor tolt a fűrészt a fába, kissé megroggyantatta térdben a két lábát. Ezekkel a mozdulatokkal egy különleges ütemet kölcsönzött fűrészelésének. Sándor távolról nézte Bohus bácsi mutatványát. Először egy kicsit mosolygott, majd csodálkozott rajta. Csodálkozott, mert a fahasábok egymás után kerültek a bakra és mellette egyre nagyobb halmot, képeztek a levágott fakarikák.

Bohus bácsi hat napon át, jött fát fűrészelni. Pontban hét órakor mindig megjelent. Elővette a faskamrából a bakot, meghúzta a fűrészlapot feszítő zsineget, majd oldalról oda támasztotta a bakhoz és beköszönt, hogy megjött. Szó és ellenvetés nélkül elfogadta Ági pálinkáját, mert Sándor a hivatalban volt és nem tudta megkínálni és elkezdte a munkát. Két órát, megállás nélkül fűrészelt. Úgy kilenc óra körül Ági szólt az öregnek, kész a reggeli, jöjjön, fogyassza el. Bohus bácsi a nadrágjába, két oldalról megtörölte a kezét és leült az asztalhoz. Nem beszélt sokat, ha megszólalt, akkor is inkább az időjárásról ejtett szót, másról nem. Ági szalonnát sütött és tojást ütött rá,

vagy kolbászt karikázott le, hagymával és tojással. Igyekezett tartalmas reggelit összeállítani, hogy az öregnek legyen ereje a fűrészelt húzni. Kérdezte, hogy mit szeretne enni, de az öreg csak annyit mondott: - Mindegy, nem vagyok válogatós! Ez megkönnyítette az ebédtervezést és elkészítést. Csinált pörköltet, sült oldalast, főzött gulyáslevest, mindig annyit, hogy nekik is jusson belőle. Az öreg úgy egy óráig felváltva fűrészelt és időnként a felkarikázott fát, behordta a kamrába, és szép sorába felhalmozta a fal mellett. Ebből aztán, majd a nagy hidegekben könnyű lesz egy-egy kosárral bevinni, mert összehasogatta, így fűtésre kész. Sándor, amikor hazament, örömmel nyugtázta, mégis jó volt, hogy az öreget hívták el fát vágni. Csak akkor keseredett el egy kicsit, amikor esténként találkozott a már indulóban lévő Bohus bácsival, aki eléggé sovány, fáradt ember képét mutatta. Aztán másnap este mikor újból hazament, látta, hogy a napról-napra felhalmozott mennyiség nem kevesebb, akkor egy kicsit megnyugodni látszott, hogy annak ellenére, milyen képet mutat kifelé, bírja magát az öreg. Valóban bírta, bírnia kellett, nem most, már fiatal kora óta. Nála nem volt megalkuvás, lazálás a munkában, mert ha egy kis lazaságot engedett volna, akkor nem lenne sehol. A munka adta az értelmet, tudta, nem lehet lustálkodni, henyélni, mert amit elvállalt, azt mindig becsülettel teljesíteni kell. Hol állna a világ, ha csak úgy egyszerűen ellazsálná mindenki a dolgát? A pihenésre ott a vasárnap, meg a téli hosszú esték, de tavasztól őszig, dolgozni kell. Így látta ezt apjától, nagyapjától, most már ő sem tehet másként, de nem is lenne kedve hozzá. A rendszeres elfoglaltság, ami élteti, mert tudja, hogy holnap is van mit tennie.

Eltelt a hat nap. A fa az első kosártól az utolsóig, felfűrészelve, hasogatva, összerakva, ott állt a kamrában. Öröm volt látni ezt a precizitást, ezt a szép munkát. Sándor beszélt a munka végeztével, az öreggel. Megköszönte a munkát, meg is dicsérte. Látszott Bohus bácsin, hogy a pénzen kívül, amely szerény összeg volt, mert csak annyit kért és fogadott el, ez a pár kedves szó esett neki a legjobban. Már búcsúzkodtak, kezet is ráztak, az öreg összeszedte a szerszámain, a fűrészelt a vállára akasztotta, a baltát fejével felfelé, fordítva a hóna alá csapta. A bakot, pedig a fűrész mellé, a vállára vette, amikor Sándor megállította az öreget. – Bohus bácsi, várjon egy kicsit! – mondta és eszébe jutott az érettségi öltöny. Nem mondta ki, de hirtelen eldöntötte, oda adom, ott lesz a legjobb helyen! Az öreg csak állt és várt, már meg is sokallta az

időt, lerakodott. Sándor jött egy nagy nejlon zacskóval, benne az eddig őrzött, sötét-kék színű öltöny. Zakó, pantalló, tehát komplett ünnepi viselet. – Fogadja el! – mutatta és még hozzá tette: – Én már rég kihíztam, nem férek bele, de magának még jó lesz! Az öreg szabadkozott, nem akarta elfogadni. Sándor ki is vette a zacskóból és megmutatta neki, hozzá is illesztette. Bohus bácsi csak nézett, csodálkozva. Ilyen szép öltönye neki, még sohasem volt. Talán az jutott az eszébe, mit csináljon vele? Sándor, mintha elleste volna a gondolatát, gyorsan hozzátette: – Vasárnap, ebben megy a templomba! Erre az öregnek egy pillanatra megállt a tekintete, gondolkodott, mintha tényleg elképzelné, hogy vasárnap, ebben a szép sötétkék öltönyben megy a misére. – Magának, tényleg nem kell már? – kérdezte óvatosan. – Nem! Tényleg nem! Nem is tudnám felvenni. Kihíztam! – mondta Sándor és mutatta, hogy milyen nagy lett a pocakja. – Akkor jó! – nyugtázta. – Elfogadom! Nagyon szépen köszönöm! Megállt egy pillanatig, nem is tudta, hogy ezt a most, nagyon értékesé vált zacskót, hová is tegye. Sándor mondta: – Segítek! – és kézbe fogta. Megvárta, amíg az öreg újból felszerelvényezte magát a favágó eszközeivel, odaadta a kezébe és még hozzá tette: – Használja, egészséggel! Már a kapuban volt, amikor visszaszólt: – Köszönöm! Szikár alakja, lassan elveszett az esti szürkületben. Sándor hetek, elteltével hallotta, hogy Bohus bácsi a templomba a sötétkék öltönyben volt, úgy feszített benne, mintha ő is, most érettségizne.

*

És ami utána következik

Kaland az írni tudó gépekkel

Már nagyobb volt Kasperek Kázmér, olyan húsz évhez közeli, amikor biztosan tudta, hogy ő író akar lenni. Írta is szorgalmasan kis epizód történeteit. Ezt mártogatós tollal, papírra vetette. A kézírása akkor még nem volt olyan kiírt, olvasható. Sokszor még ő maga sem tudta kibogozni, ha később, pár hét múlva vissza akarta olvasni. Tudta, hogy így nem küldheti el sehová, írógép kellene, azon lepötyögné és már is olvasható, lenne. De hol vegyen egy ilyen masinát? Ez volt a nagy kérdés. Az írógépről, eddig csak képeket látott, ezt is a Tolnai Világlapjában, amit gyerekkorában a nagyapjánál lapozgatott, ha azt akarták, hogy csendben legyen. Ami azon a képen látható volt, az egy remek Remington írógép. Az, akkoriban olyan csoda eszköznek minősült, mint ma, egy Volvo személygépkocsi. Még az utóbbiról, ma is, többeknek csak álmodni lehet.

Ő azonban elhatározta, egy ilyen masinát fog szerezni és majd azon írja szebbnél szebb írásait. Álmodozása azonban hosszú időszakot ölelt át, sajnos az áhított írógép nem volt sehol. Egyszer aztán a véletlen szerencse, átmeneti formában mégis rámosolygott. Történt ugyanis, hogy apja új munkahelyet kapott és ott volt egy ilyen gép. Hevesen vert a szíve, amikor megpillantotta, szeretne volna kipróbálni, de erre sajnos nem nyílt lehetősége, mert ott az irodában egy szőke nő, verte, csépelte egész nap, nagy sebességgel. Apját kérlelte, hogy egyszer már, ő is leülhessen az áhított géphez és írjon vele.

Teltek a napok, de ez a technikai találkozás nem akart a gép és közte létrejönni. Aztán felvirradt a várva várt nap. Apja közölte vele, hogy szombaton délután, bejöhet az irodába gépelni, ő a közeli raktárban leltároz. Ez volt a csoda számára, előző nap összekészítette írásait, papírt, indigót, mert mindjárt, ha több példányba rögzíti, akkor legyen máskorra is belőle. Előző éjszaka szinte nem aludt semmit, azt a keveset is úgy, hogy az írógépről álmodott.

Apja megmutatta, hogyan kell a papírt befűznie, beállítani a sortávolságot, hogyan lehet kis és nagybetűvel írni, továbbítani, mettől meddig írjon, tehát a margók szélességét. Rövid eligazítás után még megvárta, hogy a papírt befűzze és ezt követően

mindjárt magára is hagyta. Ott ült a Remington mögött, szembe a gép, benne a papír, lent a billentyűzet, benne a remegés, az első mozdulat, amellyel rácsapott a megfelelő gombra. És most jött az első borzalmas csalódás. A billentyűzet nem akart simán engedelmeskedni. A karok összeakadtak, alig győzte szétválogatni, aztán nem találta a betűket, időnként mellé ütött. Előre, hátra rángatta, a megfelelő betűt többször is leütötte, hogy egyáltalán látszódjon. Így kínlódott órákon át és az írás - a tiszta, olvasható – nem akart megszületni.

Elkeseredetten állt fel és nagyon csalódott volt. Már bánta is, hogy belekezdett, de aztán azzal vigasztalta magát, nincs gyakorlata benne, ha lenne, biztosan jobban menne! Ezzel átmenetileg abba is hagyta a gépelést, mert vége lett a szombat délutánnak. Már több lehetőség nem is teremthető, ezért fájdalmasan ugyan, de egy kicsit meg is nyugodott. Azzal összegezte, ha majd leérettségizik és munkába áll, első keresetéből írógépet vesz és megtanul gépelni.

Az évek teltek, leérettségizett, utána két évre elvitték katonának. Ott aztán nem foglalkozott a gépelés gondolatával sem. Leszerelés után Pestre került, ott lakott és dolgozott. Most merült fel újból az írógép utáni vágya. Ez egyelőre abban mutatkozott meg, hogy a Nagykörúton az Éjjel-nappali Közérthez közel, volt egy Ápisz bolt, annak a kirakatában pedig egy szép, barna táskairógép. Gyártmányát tekintve: bolgár volt. Sajnos az ára háromszor akkora volt, mint az ő havi fizetése.

Próbált spórolni, de mivel legényember lévén, a félre tett pénze a különböző programok miatt, legtöbbször elúszott. Ilyenkor lelkiismeret furdalása volt, mindig elment az Ápisz bolthoz megnézni, megvan-e még az írógép. Hosszan időzött a kirakat előtt, nézte, nézegette a csoda gépet. Elképzelte kettejük barátságát, szemével simogatta billentyűzetét, érezte: ezzel sok jó írást tudna írni. Már-már a kapcsolat bensőségessé vált. Útjai során, mindig szakított annyi időt, hogy egy pillanatra megnézzé, üdvözlje. Aztán egyszer, amikor szintén vizitálni akart előtte, oda pillantva, csak a hűlt helye volt. Az árcédula még ott díszelgett.

Szörnyű pánik fogta el, beszalad a boltba, ahol azt mondták: eladták! - Ilyen gép szállítása a közeljövőben, nem is várható! - Most mi lesz? Ez a bizonytalanság kétségek közzé sodorta. A fellelhető Ápisz boltokat végig járta a városban, a válasz csak

annyi: - Írógép nincs! A Műszaki Bizományi Áruházak látogatója lett, de itt sem talált megfelelőt. Volt ugyan Remington írógép, de valami hatalmas nagy, nem olyan, mint az a barna, hercig táskairógép. Mit volt, mit tenni – egyelőre függőbe tette – írógép utáni vágyakozását.

Megint teltek az évek. Írni írogatott, egyet-kettőt a munkahelyén a bérszámfejtésben egy lány le is gépelte neki, de olyan ciki volt mindig megkérni, aztán ez is elmaradt. Megnősült, feleségének elmondta írói vágyait, de ahhoz, hogy valóra is váltsa, írógép kellene. Érdekes módon egyetértésre talált, sőt támogatásra is. Házasságuk harmadik évében vettek egy zöld színű, csehszlovák gyártmányú, táskairógépet.

Ez aztán pompás eszköznek bizonyult. Szabad idejében megtanult gépelni. Persze egyik gépíró iskolában sem adnának rá bizonyítványt, mert a „mutatvány” olyan két, három, esetleg négy ujjal megy csak. Lényeges, hogy már ismeri a „klaviatúrát”, tudja melyik betű, hol van, mit kell tenni, hogyan kell írni. Az akarattal nincs semmi gond. Az első írói sikert is meghozta ez a pompás kis gép. Ezen írott első novellája is megjelent. Boldog volt, hogy ilyen segítőtársra lelt végre. Írta is novelláit rendre ezen az írógépen. Meg is jelent belőle jó pár. Úgy látszik az együttműködés kielégítő, elmélyült lett. Erre a zöld kis masinára nem is volt panasza.

Egyszer aztán, egyik nap Kasperek Kázmér a barátaival elmaradt, egy görbe este sikeredett, amely már a hajnalba is belenyúlt. Ittak jó pár pohárral, énekeltek, oda sodródott lányokkal még táncoltak is, szóval jót mulattak. Már virradt, amikor hazaért, belépett a kertkapun és mindjárt látta, hogy baj van. A virágágyáson szerte szét papírok halmaza, ez mind a kéziratának lapjai, de ott a járdán, mint egy döglött madár, ott feküdt a zöld, táskairógép. Kiesett tokjából, óvatosan akarta felemelni, de

kocsija leesett róla, a betűszárak elhajolva, több műanyag billentyű letört róla, ott hevert a földön.

Ami ezután következett nem is a zöld írógépre tartozik, a lényeg: nagy perpatvar keveredett, volt veszekedés, kiabálás, szerencsére a tettlegesség elmaradt. A kéziratok gépelt formában, a munkahelyi Erika írógépen öltöttek ezután – olvasható testet. A mulatozó és a géptörő között a kapcsolat elhidegülésig fajult és a végén válás lett belőle.

A szétcihelődés után a romjaiban maradt zöld csehszlovák írógép is az „örökség” részét képezte, sajnos táskája egy vastag zsineggel átkötve, hogy a magmaradt tartozékok ne hulljanak széjjel. Próbálta megjavítani, de senki nem vállalta, aztán arra gondolt, beadja egy műszaki bizományiba, hátha valaki megveszi alkatrésznek. El is indult vele Budapestre a Majakovszkij, ma Király és a Csányi utca sarkán lévő bizományiba. A nepperek már kint az utcán várták, mit akar eladni, mennyiért? Hátha jó üzlet lehet belőle. Nem kért érte sokat, csak annyit, hogy kijöjjön belőle az útiköltség Bicskétől-Budapestig, oda-vissza, meg egy pár fröccs. A nepper a száját húzogatta, fitymálta, bent az üzletben, pedig megmondták: nem kell nekik. Mit volt, mit tenni? Senkinek sem kell, haza már nem viszi, a városban nem fog lődörögni vele. Egyszerű volt a megoldás: megvállik tőle! Itt az utcán azért mégsem teheti le, ebben a nagy forgatagban, még valaki utána kiabálna: Fiatalember, itt hagyta a csomagját! Aztán vihetné tovább.

Az elhatározás gyorsan megszületett: bement a legközelebbi kapualjba, ott egyszerűen a kuka mellé tette a táskát. Fájó szívvel elbúcsúzott tőle és hirtelen mozdulattal kilépett az utcára.

Többé nem vágyott írógépre. Mintha elveszítette volna hitét, pedig nem ők voltak a hibásak. Aztán mégsem tudott nélküle élni. A munkahelyén több évig dolgozott egy Erika márkájú írógépen. Ez jól kiszolgálta. Ezen írta munkahelyi leveleit, üres óráiban novelláit. Amikor nyugdíjba ment kérte, hogy magával vihesse. Bele is egyeztek, leselejtezték, mert helyette úgy is számítógépek kerülnek beállításra. A selejtezési díjat be is fizette a pénztárba. Nyolcvan forintról adtak nyugtát, a gép ma is ott áll a könyvespolc mellett, mint hűségese társ.

A fűrészelő

Elemér, a szőke, harminc éves Pacsirta utcai fickót, mindenki ismerte az utcában. De nemcsak itt, hanem az egész városban, sőt a környéken is. Híres volt több jellemző tulajdonságáról. Először is arról, hogy kigyúrt alakja, óriási lapát kezei, meg természetesen markáns, ellentmondást nem tűrő habitusa miatt a környező kocsmák rettegett alakjává vált. Nem sok kellett ahhoz, ha felbosszantották, vagy úgy szóltak hozzá, hogy összetörjön pár széket, asztalt és természetesen a közbepofázó arcát, melyet legtöbbször kiköpött fogai is megbánták. Másodszor arról volt híres, legalább is köztudott volt róla, hogy egyetlen gyerek. Apja gazdag vállalkozó, van mit aprítani a tejbe. Volt már neki több autója is, de a legtöbb kocsit az utakon rótt kilométerek során, más autóval, vagy egyéb akadállyal való találkozási formája miatt, a roncsstemetőben végezte. Elemér az utóbbi időben, ebből kifolyólag gyalogosra váltotta közlekedését, meg apja is mosoly szünetet rendelt el a pénztárcája körül. A harmadik, rejtett hírességét nem tette közzé, de mégis elterjedt róla, persze életkora hozta, hogy férfi hormonjai jól működtek, vágyott már a szerelemre. Meg is ismerkedett az utcában lakó, alacsony, melles Zsófi-val. De ez az ismeretség, szerelmi viszony nem tartott sokáig, mert Zsófi nem bírta az ágyjelenetek gyűrődését. El is hagyta Elemért, a kudarcról beszélt is, önmagát igazolva, lopva, sunnyogva, hogy akkora szerszámja van, hogy azt tartósan kibírni, nem is lehet. Köznapi nyelven úgy szokták mondani, hogy ez a testrész olyan „szamár bőgető” méretű.

A kis Tódor, mert csak így hívták Elemér barátját, Ő mesélte a kocsmában, azt a történetet, amikor egyszer dolgozott egy vállalatnál és az igazgató sofőrjéről járt a hír, hogy neki is a természetfelelős megadatta azt a bizonyos „szerszámot” méreten felül. A nők, akik hallgatták a sofőr történetét, szégyenlősen, szemlesütve viselkedtek, mintha nem is lennének kíváncsiak az egészre. Az elbeszélés végén az egyik nő megszólalt: - Hol van az a sofőr?

Elemért is így ismerte meg Piroska. Hallott Elemér harmadik jellemzőjéről és érdeklődést mutatott a fiú iránt. Elemér, pedig nem utasította el a lány közeledését, meg is volt a próba futam, melynek az lett a vége, hogy Elemér és Piroska házasságot kötöttek.

Elemér faterja egy emeletes házban vett lakást a fiatal párnak, nászajándékként. Nem is volt egy darabig semmi baj, sem az együttléttel, sem a bőgető létezésével. Éltek, mint a mesében. Aztán egyszer valamin kiborult a liszt. Nem is akárhogyan, szinte ez az állítólagos „liszt”, alaposan beborította kettőjük kapcsolatát.

Ezt követően Elemért, meg a haverját majdnem minden nap meglehetett találni a „Hét törpe” sörözőben. Ment a mesélés, a házasságról, annak rejtelseiről, görbe napjairól. Egyik nap Piroska, szeme alatt nagy kékesfekete foltokkal jelent meg az utcán. Ment a pusmogás, mi is történhetett. Persze tudták, hogy Elemér első jellemű tulajdonsága lépett életbe, jól elverte az asszonyt. Vállnak, de az asszony kikötötte: - Mindent megfelezzünk! Elemér először gondolta, természete ellenére, hogy szépen, rendben menjenek dolgukra, de az asszony kötötte az ebet a karóhoz: - Válunk, felezünk!

Erre aztán Elemér úgy begurult, hogy hívta a barátját, a kis Tódort: - Megyünk a lakásra, és mindent felezünk! Előtte a „Hét törpe” sörözőben bevettek kétszer két deci bort egy-egy felessel, háromszor megismételve. Ez alatt kellő erőt és hangulatot gyűjtöttek a felezési munkához. Amikor beléptek a lakásba, Elemér egy nagy keretes fűrészelt vett elő az egyik beépített szekrényből. A kis Tódor szeme fennakadt. – Ez tényleg felezni akar! – futott át a gondolat. Elemér elsőként a konyha asztalt fűrészelt ketté. A kis Tódor döbbenetben állt. – Most mit csinálsz? – kérdezte Tódor és hirtelen nem tudta, mit tegyen. - Fogd a másik végét és húzd! – adta ki a parancsot Elemér. Ettől kezdve, mintha műszakban lennének, könnyed egyszerűséggel csak fűrészelték. Széket, szekrényt, asztalt, meg ami sorban jött. Nem telt bele egy óra sem, a lakás megtelt szétdobált, formájából kivetkőzött bútorok halmazával, fűrészporral,

szeméttel. Elemér eztán elégedetten nézett körül: - Most már nem mondhatja az asszony, hogy nem voltam hajlandó felelni! Még hozzá tette: - A farkam nem hagyom felelni, mert akkor csak pisilésre alkalmas bőrdarab marad!

Ezzel összedörzsölte a két kezét, vállon ragadta a kis Tódort, lementek a lépcsőn és a „Hét törpé”-be”, leengedtek kétszer két deci bort egy-egy, felesel Aztán mindenki ment a maga dolgára.

Eltelt vagy hat hónap. A kis Tódor nem is látta Elemért. Már azt hitte, elköltözött a városból, amikor megszólalt a telefonja, a túlsó végén Elemér beszélt:

- Gyere segíteni!
- Minek?
- Új bútort veszek, kibékültünk az asszonnyal.

Úgy látszik a „bőgető” használatára, mindkét félnek további szükséglete szükségeltetett.

*

A nagykabát

Szeptember első napjait mutatta a naptár, amikor Gábor egy kis bőrönddel felszállt a reggeli buszra. Húszévi házasság után, ő maga sem tudta elképzelni, hogy ehhez a szakításhoz lesz-e annyi ereje, hogy ezt megtegye. A házassága már a tizenötödik évtől kezdve döcögve haladt előre. Voltak jobb napok, ilyenkor reménykedett, talán jobbra fordulnak a dolgok, de csak átmeneti időszakok voltak. Néha kisütött a nap, de több volt a borongós idő. Ezek a napok érlelték meg benne, hogy egyszer véget szakít ennek az áldatlan, se ide, se oda időszaknak. Érezte és tudta egy bizonyos idő után, ez csak döntési tologatás, az idő pazarlása, amely sajnos évekre is kerülhet. Közben, már egy éve állást változtatott, egy közeli városban kapott munkát. Ez a váltás nem függött össze a házassága körüli bonyodalmakkal. Ez inkább egy minőségi változás volt csupán. Persze azzal a nehézségekkel járt, hogy minden reggel utazni kellett, munkavégeztével meg vissza. Az utazás egyfajta kikapcsolódást jelentett, mert addig sem érezte azt a keresztet a vállán, amelyet a megromlott házassága jelentett. Pedig milyen boldog volt, amikor Edittel megismerkedett. Az ellenkezője működött, mindig vele akart lenni, a közelében, fogni a kezét, érezni testének közelségét. Aztán egyszer mind ez egyik percről a másikra, elmúlt. Valami vagy valaki éket vert közéjük. Az asszony egyik szombaton elmaradt, még vasárnap sem jött haza, csak hétfőn reggel. Fel volt „villanyozva”, Gábor megérezte, hogy vetélytársa akadt. Küzdött vele, már, mint elméletben és a napi kapcsolatban, de úgy érezte, hogy ebben a harcban alul marad. Talán valamit nem jól tett, próbálta keresni az okát, sok mindenben változtatott, de ezzel csak pillanatnyi előnyöket szerzett, később érezte, hogy ez a döntéshozatal volt csupán elegendő.

Fogta a bőröndöt, belepakolt pár inget, nadrágot, fehérneműt, cipőt, törölközőt, borotva felszerelést, csupán annyit, amennyit a távozáskor elengedhetetlennek tartott. Volt még egy csomó könyve, ettől nem akart megválni, megbeszélte az asszonnyal, később, ha rendeződnek körülötte a dolgok, majd elviszi. Az asszony nem ellenkezett, érezte ennek így kell lennie, meg nem is volt olyan szándék, hogy Gábort mindenéből kiforgassa. A lakás Edit révén szolgálati volt, ebben nem volt mit dönteni. Ő

is belátta, ha már a dolgok így alakultak, akkor nincs mit tenni, el kell engedni. Előtte keresett egy albérletet, tehát a bőrönddel pontos helyre ment, munka végeztével.

Teltek a napok, hetek, sőt hónapok is. Már megszokta, hogy egyedül van. A hétvégék voltak csak nehezek. Ilyenkor nem találta helyét, csavargott a városban. Időnként betért egy borozóba, hogy egy fröccsöt legörgeessen kiszáradt torkán. Legtöbbször szóba elegyedett egy-egy vendéggel, a beszélgetések felvidítetták. Azonban, ahogy telt az idő, bejöttek a hűvös őszi napok. Amikor becuccolt a bőröndbe, erre az időszakra nem gondolt, kezdett fájni. Vett egy vastagabb pulóvert, de ez csak átmenetileg oldotta meg fázási gondjait. Egy turkálóban talált egy jó formájú ballonkabátot, ehhez kerített egy vastagabb sálát és komfort érzete teljes lett. Úgy gondolta, ezzel a megoldással átvészeli a mostanában kialakult enyhe teleket. Néha jól össze kellett húznia a gallért a kabátján, mert az idő kezdett zorddá válni. Ezekben a napokban szólalt meg a telefon először. Edit érdeklődött három hónap után, hogy van? A telefonba Gábor közömbös dolgokról beszélt, de aztán egyszer csak kicsúszott a száján, hogy hidegek vannak, és néha fázik.

Edit nem ajánlotta fel, hogy jöjjön haza a nagykabátjáért. Nem is ment volna, hiszen az a kabát már eléggé kopott volt. Tervezték is, hogy ezen a télen kap majd újat, de ez a történetek miatt, elmaradt. Annyit azonban mondott, abban tudna segíteni, itt a faluban van egy varrónő, aki orkán anyagból, vatelines béléssel, téli kabátot varr. Nem is kér érte sokat, ha akarja ő, megrendeli. Meg is egyeztek, hiszen centizni sem kell, testrészeinek méreteit az asszony ismeri. A kabátkészítésben meg is egyeztetek. Telefonál, ha sikerül megvarratni. Gábor egy kicsit örült is, hogy hallotta Edit hangját. A régi időkre emlékeztette ez a beszélgetés.

Teltek a napok, a hideg egyre jobban hatalmába kerítette a november végi napokat. A hó is leesett, méghozzá becsületes formában. Hiába kötött görcsöt a sáljára, a hideg bekúszott az apró réseken. Tényleg jó lenne egy meleg télikabát, mert ezzel a ballonnal, nehezen fogja átvészelni ezt a megtévesztő hideggel beköszöntött telet.

Két hét telhetett el, amikor újból megszólalt a telefon. Edit közölte, kész a kabát, ha akarja, holnap a kilenc órakor érkező busszal beküldi. Ott lesz a sofőrnél. Másnap a megbeszélt időben várta a buszt. A sofőr tudott mindenről, át is adta a csomagot,

benne a frissen varrt télikabáttal. A fuvardíj fejébe pénzt csúsztatott a sofőr zsebébe, aki egy pillanatig sem tiltakozott ez ellen. Ott a munkahelyén nem akarta kibontani, majd este az albérletben, felpróbálja. Kicsit izgult is milyen lesz ez az új kabát. Aztán bekövetkezett a próba. Kibontotta a csomagot, benne egy kékszínű orkán anyagból varrt kabát. Elöl több patenttal lehetett begombolni, a nyakrész érdekes módon úgy volt kialakítva, hogy a legnagyobb hideg szél sem tud beférkőzni a kabát alá. Bélése selymes, szürke anyagból, a kabát anyaga és a bélés között vastag vatelinos béléssel. Magára öltötte, kényelmesen érezte benne magát, csak egy gond volt, a kabát ujjait hosszúra szabták és a végén a kézfeje is csak nagyon nehezen fért bele. A felvételnél ez okozott némi gondot, meg szokatlan is volt, hogy szorította mindkét csuklóját. Mindig fel akarta húzni, de a szűk szabása ezt nem engedte. Levágni, rövidebbre varrni már nem lehetett. Edit jól emlékezett alakjára, csak a karjaival volt baj, pedig párszor megölelte a tizenöt év alatt. De úgy látszik, ezek az ölelések, nem voltak olyanok, melyeket meglehetett volna, jegyezni.

A varratási díjat a kabátért egy postai csekken befizette és feladta Edit címére. Az újdonsült kabátot hordta, a mínuszok alá süllyedt téli napokon. Fázni, nem fázott, sőt azt tapasztalta, hogy a szűkre szabott kabátúja milyen hasznos, hiszen a téli, zimankós szél sem tudja birtokba venni a réseket. Minden így passzol, ahogy azt Gábor és Edit az első döntésnél elhatározták, a kabát esetében pedig, ahogy azt a varrónő, megvarrta.

*

Az évforduló

János már hat hónapja egy másik városban dolgozott, távol Iréntől, a feleségétől. Ott is lakott, pillanatnyilag albérletben, ez volt a legegyszerűbb megoldás, ha már úgy döntöttek, hogy külön költöznek egymástól. Ebből a több mint tizenkilenc évből, amit együtt töltöttek, úgy mond tizennyolc elment. Volt benne jó is, rossz is, mint általában lenni szokott. De az utolsó másfél év kegyetlen volt. Állandó veszekedés, az asszony többször kimaradt. Összeszedett valami fickót, innen száz kilométerre. Mindig megígérte, hogy véget vet ennek a kirándulásnak, de ígérete ellenére, nem történt semmi, vagyis folytatódott minden előről, úgy, mint tegnap. Aztán János is elhatározta, hogy megbosszulja az asszony kimaradásit. Nehezen összejött egy fodrász csajjal és nála töltötte az éjszakát. Reggel korán ment haza, hogy munkába indulás előtt megborotválkozzon. Az asszony már nem volt otthon, de János cuccait összepakolta. Két bőrönd állt ott az előszobában, rajta egy cetli: - Tűnj el az életemből! János csak állt, kővé meredve. Nem ezt akarta ő, csak ráijeszteni az asszonyra, hogy ő is tud olyat tenni.

Ez a hat hónap, amit távol töltött, sok mindenre jó volt. Számot vetett az eddigi életével. Úgy érezte, nem volt rossz döntés, hogy Irént választotta társául, hiányzott is neki. A megbocsátás tudta komoly emberi cselekedet. Kész volt arra, hogy azt tegye, újra kezdjen mindent, előről, egy újabb tiszta lappal. Jó alkalom lenne a novemberi találkozás, hiszen ekkor lesz házasságuk húsz éves, az évforduló, talán a

békülésre is alkalmas lehet. Így gondolkodott, úgy döntött ír egy levelet Irénnek, megírja, mikor jön, ne legyen váratlan jövedele. A napot, az órát is megírta, azért levélben és nem telefonon, legyen ideje átgondolni, ne keljen a kagyló fogságában, azonnal dönteni. Várt türelmesen, várta a visszajelzést, az azonban nem érkezett meg. János ezt úgy, minősítette, biztosan minden rendben. Előfordult életük során, hogy a nemleges válasz mögött, mégis a kedvező döntés lapult. Mind ezt mérlegelve, döntött, megy haza! Vett egy üveg bort, három száll szegfűt és elindult az elhagyott lakásába. A régi kulcsosomó még nála volt. Csengetett, semmi válasz, betette a kulcsot a zárba, kinyitotta az ajtót. A lakásban égett a villany. Beköszönt: - Szia! Hello! Semmi válasz, várt, állt az ajtóban. A lakás üres volt. Olyan érzése támadt, hogy Irén csak úgy leszaladt valahová. Talán a boltba, vagy valamelyik szomszédhoz. Biztosan jön, hamarosan. Leült a szobai fotelbe, várt, majd a virágot vízbe tette, keresett egy vázát. Hallgatózott, hátha hall valamilyen ismerős hangokat. Csend honolt a lépcsőházban, meg a lakásban. János csak ült, eszébe jutottak a korábbi esték, a beszélgetések. Az idő lassan telt, a várakozás kezdett kínossá válni.

– Hol lehet? – de erre nem tudta a választ. Úgy döntött kinyitja a boros üveget. Megkereste a dugóhúzó, melyet a konyhaszekrény jobb fiókjában tartottak. A helyén volt. Lefejtette az üveg nyakáról a fém kupakot, kihúzta a dugót, amely nagy pukkánnal adott helyet a bor szabad útjának. Töltött magának, mivel koccintani nem tudott, csak jelképesen felemelte a poharat és lassú kortyokkal ivott a borból. Érezte édeskés ízét a szájában, majd egy kis bizsergést, ahogy torkán áthalad és a gyomrába érkezett. Bekapcsolta a tévét, már az esti híradó képei futottak a képernyőn. Az aszszony sajnos, sehol.

– Majd csak jön! – nyugtatta önmagát és újból töltött az üvegből.

– Jó lenne, ha már itt lenne! – ezt olyan biztatásnak szánta. Azonban semmi mozgás, a lépcsőházban továbbra is csend. Már fél kilencet mutatott az óra. Úgy döntött, beállítja reggel ötre a csörgőt, ilyenkor szokott elmenni munkába. A mutatóval babrált, be is állította, amikor kulcs csörrent a zárba.

– Végre! – könnyebbült meg egy pillanatra, de ez a fellélegzés, valóban másodpercekig tartott, mert Irén állt a kinyitott ajtóban, mögötte egy barna hajú, kissé köpcös férfi.

- Te mit keresel itt? – volt az első mondat Irén részéről. Arca feldúlt lett, hangja mérges.

- Nincs itt semmi keresnivalód!

- De írtam!

- Mit írtál?

- Levelet!

- Miféle levelet?

- Hogy jövök

- Mi a fenének? Semmi közünk egymáshoz!

- De...

- Jobb lesz, ha eltakarodsz innen.

- Ne állj itt. Szedd össze magad és kifelé!

Az idegen férfi csak állt, nem szólt egy szót sem, Látszott, hogy zavarban van.

János is csak állt, némán. Nézte Irén feldúlt arcát, látta az idegen fickó enyhén mosolygó, de valamiféle vágyakozás reményét kifejező fizimiskáját.. Az ő feleségére vágyik, legalább is ide indulásával, ezt a reményt keltették benne. Mi köze ehhez? Most jól képen kellene törölni, tanulja meg a tisztességet. Ez az ő asszonya! Legalább is eddig, annak hitte. De úgy látszik egy idő után minden, megváltozik. Még szerencse, hogy az idegen férfi nem provokált semmit, ennek még jelét sem adta, csak állt ott az ajtóban.

- Ne húzd az időt, menjél! – mondta Irén és sürgetően lépett János felé. Látta, ebből a mozdulatból, arckifejezéséből, hogy ettől a pillanattól semmi közük egymáshoz. A dolgok, az érzelmek elváltak, kihűltek.

- Húzd a beled! Menj már! – mondta az asszony és feléje lépett, olyan mozdulattal, mintha meg akarná adni számára a kezdő lökést. Az idegen srác hátrább lépett. Látszott, hogy keménnyé vált a helyzet, meg a levegő is megtelt töltéssel. Csak az a bizonyos szikra hiányzott.

Az idegen ismerte fel először a helyzet veszélyességét. Nem erre számított, mikor elkísérte Irént, annak reményében, hogy egy kellemes éjszakája lesz. Próbálta oldani a helyzetet.

- Ne veszekedjete! – mondta engesztelő hangon. Még hozzá tette: - Beszéljétek meg inkább! Jánosban, ekkor szakadt el a cérna – Mi köze ennek a jött-mentnek a mi dolgunkhoz? – állapította meg önmaga számára.

- Nem lehet itt beszélni semmit! – mondta erélyesen Irén. – Az lesz a legjobb, ha kívül helyezed magad az ajtón! Látni sem bírlak!

- És a fickóval mi lesz? – türelmetlenkedett János és nézte az idegen arcát, amelyen ugrándoztak a megbotránkozó arcvonások, a félelem redőivel

- De mégis jobb a béke! – próbálta csitítani az idegen, a forróvá vált helyzetet.

- Elmész te is a francba! – förmedt az idegenre az asszony. – Nincs semmi kedvem hozzátok.

A két férfi úgy állt az előszoba ajtóban, mint két betörő, akiket rajta kaptak a tett színhelyén. Talán menekültek volna mind a ketten, de egyelőre nem tudták mit tessenek, néztek egymásra, gyűlölködő szemmel.

Az idegen Irén felé lépett, mintha a pártjára állna. Jánosban forrt az indulat, így megszegyenülni. Ezt nem tűrheti!

- Te húzd el innen a csíkot! – förmedt az idegenre.

- Jogom van itt állni! Meghívtak! – kardoskodott.

János pontosan megnézte a fickó állát és ökölbe szorított jobb kezével egy kemény ütést mért rá. Ez olyan erővel csattant, hogy hátra kellett lépnie, különben elvágódik. Irén ordított, az idegen felé lépett. János érezte, a helyzet szinte semmire sem jó. Itt nem lehet egy szép szót sem ejteni, a durva sem használ már. A virágnak, amit hozott, nincs jelentősége, ez nem évforduló, ez inkább a vég, a teljes összeomlás.

Kudarca, az évek kudarca, melyet biztosan mind a ketten elszenvedtek. Ezzel a tudattal fogta táskáját és köszönés nélkül, kilépett a lakásból. A pályaudvar eléggé messze volt, az este csendes, csak a villanyok égtek az út mentén. Távolban kutyák

csaholtak, mintha ők lettek volna dühösek, a történetek miatt. János a váróteremben leült egy padra, nem tudott gondolni semmire. Az öklét fogta bal kezével, mert eléggé sajgott és fájt is egy kicsit. Büszke volt erre a jól irányzott ütésre. A pihenés során elszenderült. Arra riadt fel, hogy fázik. Már hajnalodott. Az első Pest felé közlekedő vonaton ült, amikor az órájára pillantott és eszébe jutott, öt óra van.

- Biztosan csörög az óra! Neki se legyen nyugta!

*

Öltözői biléta

Tóth Melindának szeretője van. Ezen nem csodálkozott senki, hiszen nem az egyetlen nő, aki szeretőt tart. Csak hát ezzel a szeretővel egyszer egy nagy kalamajka történt. Ahhoz, hogy a történeteket teljes egészében kibontsuk, minden legyen érthető, így az elejéről kell kezdeni.

Tóth Melinda pontosan negyven éves volt. Szép barna asszony, olyan érett nő, megvolt rajta minden pompás falat, melyet csak férfi kívánhat, meg, aztán amit egy nőn meglehet találni. Szépek voltak a vállai, karjai feszesen húsosak, mellei pedig kiemelkedően csúcsosodtak. Tompora, mint egy vérbő kancáé. Lábai csinosak, formásak. Mind ezt egy szép nyári ruhába csomagolta. Aki megnézte, tiszta szívvel összegezte, szemrevaló menyecske. Férje is volt, meg két nagy fia. A gyerekek már kirepültek a fészekből. Így már csak az öregek voltak otthon, persze, ha otthon lettek volna. A férjecske már rá unt e pompás falatokból csemegézni, többre tartotta a szódával hígított vörös bort. Otthon nem tartottak, minek, a Lajos úgy is megissza. Mivel nem volt, így Lajosnak a kocsmához kellett fordulni, hogy italt kapjon. Ezért volt ő a „Két szürke ló” vendége. Ez a vörösbor iránti áhítozása először kétnaponként jelentkezett, az utóbbi időben azonban naponta. Méghozzá a mennyiséget sem vetette meg. Sok bornak, sok az alja, de a szaga sem elhanyagolható. Lajos minden nap, borgőzös állapotban ért haza. A szesz a kezdetekben még pozitívan hatott a libidójára. De Melinda még-még a kezdeteknél engedett, hiszen ő sincs fából. Aztán megunta az örökös gőzfelhőket. Úgy döntött, Lajost menesztí a hitvesi ágyból. Először perpatvar keletkezett ebből az elutasításból, aztán Lajos belátta, nincs mit tenni, jobb a békeség. Aztán már az sem érdekelte, hogy Melinda el elmaradozik, meg az sem, nincs meleg vacsora esténként a lerben.

Melinda, pedig kezdett megbarátkozni azzal, gondolattal, talán egyszer egy józan férfi öleli át derekát. Sokszor elképzelte a találkozás menetét. Ilyenkor kéjes izgalom fogta el, nem tudott aludni, csak forgolódott az ágyban. A közeli város gyógyfürdőjét kezdte látogatni. Busszal húsz perc volt az út. A melegvizes medencében nyakig be-bújva a vízbe, szeretett nézelődni. A látványok nem hozták tűzbe, mert többségében az élet során megfonnyadt gyümölcsök, mamik és papik, áztatták reumás, köszvényes

testüket a föld mélyéből feltörő gyógyvízbe, remélve, hátha történik valami velük. Talán még egyszer ők is fiatalok lesznek.

A szerető, Kovács Péter innen kétszáz kilométerre lakott. Még nem tudta, hogy szerető nevű foglalkozást űz majd az elkövetkező években. Péter negyvenöt éves, elvált férfi volt. Ez az életkor még egyértelműen feljogosított a vadász cím viselésére. Ki is lehet vadász? Akinek engedélye van, fegyverviselésre, vannak töltenyei, és azt jól tudja használni. A válás a nem megfelelő használat miatt következett be. Inkább az asszony kacsingatott jobbra-balra, és ez lett a vége. Szóval mindenütt vannak hibák, hiányosságok, melyeket az ismételt korrekciók sem tudnak megfelelő eredményre hozni. Szóval csendben elváltak, tizennyolc évi házasság után. Így Péter zöld utat kapott az élet további folytatásához, saját belátása szerint. Voltak elképzelései, szerények és merészek egyaránt. Már párat közülük ki is próbált, de nem vezetett eredményre. Kisebb, jelentéktelen kalandok kialakultak, akadt is hal a horogra, de intenzív vergődésüknek a levegő hiánya miatt, hamar vége lett.

Egyszer aztán Péter gondolt egyet és merészet, úgy döntött leutazik egy hétre abba a kisvárosba, ahol Melinda fürdőzni szokott, mit sem sejtve az asszonyról. A támpont csak az volt a választásban, hogy abban a kisvárosban rokonai is laktak. A terv szerint kivesz egy olcsó szobát, ne legyen a rokonok terhére, meg így szabadon közlekedhet, a programjait ő szabja meg. A rokonokat, pedig majd meglátogatja. A tervből valóság lett, vonatra ült és megérkezett a kisvárosba, elfoglalta Interneten előre lefoglalt szobáját. Az asztalon volt egy prospektus, itt talált rá a melegvízes fürdőre. – Holnap elmegyek! – határozta el. Másnap délelőtt elővette fürdőnadrágját és irányt vett a fürdő felé.

Levetkőzött, vállfára akasztotta ruháit és beadta a ruhatárba. A bilétát, melyen a fogas száma volt, fürdőnadrágja belső, rejtett zsebébe tette. Bement a medencébe, körülnézett és ekkor akadt meg a szeme Melindán, aki vele szemben kuporgott a vízben. Csak nézték egymást, más nem történt, de a tekintetek egybe fonódtak. Melinda néha kiemelkedett a vízből, láthatóvá téve formás vállait és ahhoz szorosan csatlakozó melleit. Péter ilyenkor nagyokat nyelt, hevesebben vert a szíve. Végül Melinda volt a merészebb, mert oldalazva, apró lépésekkel a víz alatt közelebb merészkedett

- Kellemes a víz! – mondta Péter és ő is közelebb húzódott.

- Nagyon jó! – válaszolta Melinda és érezte ez a párbeszéd olyan semmit mondó, szimpla, nem jó semmire.

Nehezen indult a beszélgetés, de aztán belejöttek.

- Itt lakik városban? – érdeklődött Melinda.

- Nem! – válaszolta Péter tömören, de gondolta, ennél azonban többet kellene mondania. Még hozzá tette: - Messzebb, legalább kétszáz kiló méterre! Aztán megnevezte azt a helyet, ahol lakik.

Melindát ez nem elégítette ki, tovább kérdezett.

- Akkor hogy kerül ide?

Péter nem jött zavarba, arra gondolt, ennek a nőnek őszintén elmondhat mindent, pár nap múlva elutazik, és akkor bottal ütheti a nyomát. Nincs nagy jelentősége a dolgoknak. Aztán szó szót követett, mesélt az életéről. Melinda sem maradt adós, ő is elmondta életének jelenlegi állását. A végén Péter megjegyezte, de akkor már kijöttek a vízből és a helyi büfében sört kortyolgattak.

- Mi aztán jól összeháldunk! – összegezte az eddig elhangzottakat. Nézte Melindát, tetszett ez az asszony neki, de Melindának sem volt közömbös Péter. Ahogy haladtak a beszélgetésben előre, úgy kerültek egyre közelebb egymás számára. Ők nem voltak csitri gyerekek, akik félrevezetik a másikat. Itt már a kezek sokszor elidőztek a másik karján, vállán, vagy éppen a derekán. Úgy tűnt, mintha évek óta ismernék egymást. Tudnak mindent a másiktól. Ez a fürdői párbeszéd nagyon közel hozta őket egymáshoz. Oly közel, hogy Péter meghívta Melindát a fürdő után egy sörre, majd amikor ezt megitták, az étlap is előkerült, majd egy kellemes vacsora is kikerekedett ezt követően. Aztán, mint az a nagykönyvben meg van írva, Péter invitálta Melindát, nézze meg a szállodai szobáját. Az invitálást egyértelmű tett követte. Ott álltak a szoba közepén, leülni nem akartak, mert egy öleléshez, úgy is fel kellene állni. Péter közelebb lépett Melindához, elcsattant az első csók, aztán a második, majd mintha ettől kezdve a kezek is munkához láttak volna. Ölelést ölelés követte, aztán csak azt vették észre, hogy már az ágyon fekszenek. Ezt követően minden úgy történt, mint

egy klasszikus szerelmi regényben. Aztán szünet következett. Feküdtek szótlanul az ágyon. Péter fogta Melinda kezét, érezte a vér lüktetését ereiben. Erre nem számított. Kellemesnek tűnt minden.

Ez volt az első találkozás, melyet aztán több is követte. Mivel Melinda egyelőre, még nem vált el italgózós férjétől, meg a gyerekek is mondták: - Mit bohóckodtok, nem vagytok már gyerekek! Ezért a találkozásokat más-más helyekre szervezték. Voltak többször Péter lakásában, mert ez tűnt a legegyszerűbbnek, de voltak más városokban is. Ilyenkor Melinda szervezte az utazást, interneten a szállodát. Ezek a találkozások olyan jól sikerültek, hogy ebből építkeztek heteken keresztül. Ahogy aztán telt az idő, kapcsolatuk már négy éve tartott, amikor Melinda, azzal az ötlettel állt elő, hogy találkozzanak ott, ahol először. Péter rendezte a meghitt szállodát, Melinda pedig utazott a falujából a városba. Egyik napra a fürdői programot terveztek, ott találkoznak.

Péter a megbeszélt időre a fürdőbe ment, megváltotta belépőjét, levetkőzött, ruháit beadta a ruhatárba. Megkapta a fogas számozott bilétáját. Most úgy döntött, mivel nála van a kis autós táskája, benne igazolványa, pénztárcája, ide teszi a kis bilétát. A táskával a kezében a medence felé vette az irányt. Melindát mindjárt meg is találta a medencében ült. Láttá a táskát Péter kezében, kiáltott: - Tedd a szatyorba! Az a nagy kék, itt szemben! Engedelmeskedett, a táskát a szatyorba tette, ráhelyezett egy törölközőt. Így nem feltűnő és a vízből szemmel követhetik. Kellemesen beszélgettek, lubickoltak, élvezték az együttlétet. Egyszer csak Melinda felkiáltott.

- Itt a férjem! – és hirtelen kirohant a vízből. A férj megpillantotta az asszonyt, feléje vette az irányt. Amikor találkoztak egy olyan csókfélét imitált az arcára. Közben Melinda lekapta a felakasztott szatyrot, a törölközőt a vállára terítette.

Péter döbbenten nézte mind ezt, egyelőre kellő nyugalommal. Gondolta, az asszony majd kivágja magát. Egy darabig még ült a vízben, várt, de Melinda nem akart megjelenni. Ahogy az idő telt, egyre idegesebb lett. Kijött a vízből és lassú léptekkel körbe járta a fürdőt. Melindát egyelőre nem látta sehol sem, eltűnt a férjével, a sza-

tyorral, benne az ő autós táskájával. Aztán benézett a büfébe. Melinda ott állt a férjével, sört ittak. A férj nagyon gesztikulált, ahogy beszélt. Péter ezt nem értette, csak azt vette észre, hogy Melinda int valamit, óvatosan. Sajnos nem értette, hogy az intetés mit jelent. Talán azt, legyen nyugodt, majd elküldi az éppen bórgőzös férjcskáját és aztán jön. Egy kicsit megnyugodott, visszament a vízbe, üldögélt magányosan. Az idő pedig egyre csak telt, Melinda pedig sehol, kezdett idegeskedni.

- Mi van, ha nem tud visszajönni? Nála a táskám, benne az öltözői biléta. Így még a ruháját sem adják oda neki. Kezdett a helyzet egyre idegesítő lenni. Kijött a vízből, körbejárta a fürdőt. Észrevette, hogy fogynak, a fürdőzők, egyre kevesebben vannak. Most mit tegyen? Ez a gondolat foglalkoztatta. Döntött, bemegy az öltözőbe. Egy fiatal kislány volt ott, ahogy körülnézett, talán őt ruhát számlált meg, közte az övét is.

- Bajban vagyok! – mondta a kabinos lánynak. – Elvesztettem a bilétámat.

- Hát az már baj!

- Akkor, hogyan kapom meg a ruháimat?- kérdezte kissé aggályoskodva, nem sejtve semmit.

- Váltson egy öltözői jegyet, akkor majd kiadjuk! – mondta a kislány egyszerű hangon.

- De hogyan váltsam ki? – és a fürdőnadrágjára mutatott.

- A pénztárnál! – volt az egyszerű válasz.

Kovács Pétert kezdte az indulat hatalmába keríteni. Mérgesen kérdezte a lányt.

- Láthatja, csak a fürdőnadrágom van rajtam, abba azon kívül, nincs pénz!

A kabinos lány csak csóválta a fejét és ezzel nemet intett. Próbálta megfordítani a helyzetet és hangját úgy rezignálni, mint egy bajbajutott, megesett ember.

- Nézze drága, az a szürke nadrág, azzal a kék inggel, ami ott van, azaz enyém!

- Ezt más is mondhatja! – a lány továbbra is szigorú maradt.

Kovács Péter nem tárgított. – Megmondom, mi van a nadrág két zsebében. Maga leellenőrzi és már készen is vagyunk! Így meggyőződhet arról, hogy igazat mondtam.

- Ezt én nem tehetem! Nekem nem szabad a vendégek zsebeiben kutatni! - tartotta magát a fürdőigazgatóság kiadott utasításához.

- Lehetne egy kicsit megértőbb. Látja, hogy bajban vagyok! – próbált tovább érvelni.

- Csak az öltözői jegy ellenében adhatom ki! – szögezte le a lány határozottan.

Kovács Péter kifordult az öltözőből. Nem tudta eldönteni, most mit csináljon? Talán elmehetne a rokonaihoz. De mit mondana? Most jöttem a tizenkettes gyorsal! Ez még rendben is volna, de azért furcsa lenne, ha a vonatról egy szál fürdőgyatyában, csomagok nélkül állítana be. Most kezdett igazán megrémülni. Egyre izgatottabban sétált a kiürült fürdő területén. Többször elment a pénztár előtt. A kis ablakon egy szőke nő nézett ki rá, mosolyogva. Már a pánikba esés határán volt, semmi használható ötlet nem jutott az eszébe. Melinda most jól kiszúrta vele. Ő is gondolhatná, hogy így nem flangálhat a városban, még akkor sem, ha tényleg nyár van és az öltözék talán nem lenne feltűnő. Negyedszer sétált el a pénztár előtt, amikor a szőke pénztáros nő megszólította.

- Ugye keres valamit? – kérdezte nyílt tekintettel.

- Igen! Az autós táskámat! – mondta önkéntelenül, izgalommal.

- Hogy hívják magát?

Kovács Péterben a gyanú erősebb volt, mint a valós tény, de azért megmondta a nevét. Erre a nő kihúzott egy fiókot és kivette belőle a kis táskát.

- Egy hölgy adta be, mondván, hogy majd maga jelentkezik érte! – és átadta a táskát.

- Köszönöm! – mondta zavartan és ekkor feloldódott a feszéltség benne. Érezte, ez olyan, mint a csoda, nem kell továbbra fürdőnadrágban feszengenie. Mehet arra, amerre csak akar, természetesen, majd ha felöltözik.

A pénztárosnő látta zavarát, kedvesen mosolygott, mintha tudná mi történt vele. Legszívesebben nevetne, mert látta titkon Kovács Péter elesettségét.

Tett még egy kört a fürdő területén, hogy kiengedje a feszültséget magából. Látta a takarító nőket, már csak ők járkáltak itt. Az öltözőben a ruháján kívül az üres fogasok sokasága sorakozott csak, meg a kabinos lány, aki kissé szigorú arccal mosolygott. Átadta a táskából kivett bilétát, megkapta szó nélkül az ingét, gatyáját, nadrágját, cipőjét. Szótlatlanul elsomfordált a kiadó pulttól és felöltözött.

Ezt a nadrágos, cipős viseletet most a legnagyobb szeretettel viselte, hiszen órán át egy szál fürdőnadrágban kellett elviselni a világot és már meggyőződött róla, hogy talán így kell majd élnie.

Kilépett a fürdő bejáratí ajtaján. Ekkor vette észre Melindát, aki, amikor meglátta, csak nevetett, nevetett egyfolytában, mintha nem akarná abbahagyni.

*

Nyúlszőr kalap

Jó alaposan, sárgába és vörösbe színeződtek a fák levelei a Kadocsa utcában. Nem is lehetett ez másként, hiszen október közepén járt az idő, Amália néni, pedig feketében, méghozzá talpig. A nyolcvannégy évével talán nem is lehetne másként mutatkoznia, de most minden oka megvolt erre. Sárát, a szomszédját, ebben a kora reggeli órában, a lépcsőforduló alján köszöntötte.

- Üdvözlöm magát, látom már korán felkelt! – mondta Amália néni és erősen kapaszkodott a lépcső korlátjába. Egy kicsit szédült, de ezt a tényt már megszokta. Mondta is mindig: - Én olyan szédülős típus vagyok! Nem az időjárástól és nem is a vérnyomásomtól! – hangsúlyozta. – Engem mindig a férfiak szédítettek el.

- Hová siet ilyen korán kedves Amália? – kérdezte Sára az alsó szomszédja és ő is, fogta erősen az ajtó kilincsét.

- Ja, maga nem is tudja? – kérdezte könnyedén. - Képzelfe, az éjjel a kórházban meghalt a Lajosom! Nem rég telefonáltak! – folytatta és a fekete kendőt, megigazította a nyakában. – Isten nyugosztalja! Legalább nyugtom lesz tőle! – legyintett olyan közömbösen. – Hiszen, úgylis mindegy, annak az embernek!

- Na de Amália, hogy mondhat ilyet? – döbrent meg a szomszéd asszony.

Itt hirtelen megszakadt a beszélgetés, mert kinyílt az utcai bejárati ajtó és belépett rajta Rozi néni, aki Amália néni felső szomszédja volt. Csak néztek egymásra, némi szünettel és látszatra egy kis megdöbbenéssel, mert azt nemcsak a házban, de az egész utcában tudták, amit Rozi néni információként begyűjt, az olyan, mintha ki lenne nyomtatva.

A pillanatnyi megtorpanásban Amália néni vette át a szót: - Jó, hogy jössz, legalább te is tudsz most már róla. Lajosom letette a kanalat! Vége! Meghalt! – hangja harsogó volt és emelkedett.

Rozi néni arcára is kiült a tanácstalanság e szavak hallatán.

- Nem kell ezen csodálkozni. Neki is lejártak a napjai. Nem sajnálom, ő volt a leggonoszabb férfi, akit valaha is ismertem. Zsarnok volt, ki kellett szolgálnom, állandóan szekírozott. – mondta Amália néni, és elégedett tekintettel nézte a két szomszédot. Azok, meg csak álltak és nem szóltak egy szót sem. Sára szomszéd ocsúdott fel elsőnek és megkérdezte:

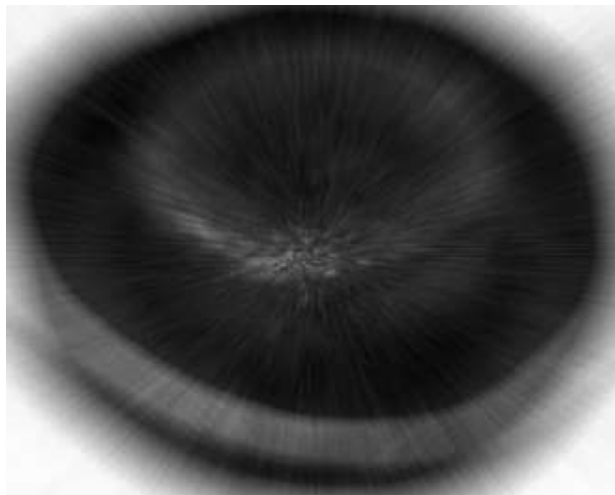
- Most, mi lesz?

Amália néni magabiztosan és határozottan válaszolt.

- Megyek, intézem a temetést. Őt is a Felsővárosi temetőbe hantolom el. Ott van az első három férjem István, Péter és Zoltán is. Legalább, ha viszek nekik egy szál virágot, nem kell annyi felé kódorognom. Ebben a korban már nem is menne! – mondta és lassan, de szédülése ellenére, látszatra biztos léptekkel elindult a kijárat ajtó felé.

- Mikor lesz a temetés? – kérdezte halkán és kissé óvatosan Rozi néni és letette az eddig tartogatott, zöldséggel teli, fonott kosarát, mert már a piacról jött, hazafelé.

- Azt még nem tudom – mondta Amália néni. – Cigány zenét szeretnék, olyan búsulós nótákkal. Én már csak erre a zenére tudok sírni. Ez kell, mert, hogy nézne ki, hogy az özvegy, még egy könnycseppet sem ejt a halott férje sírjánál?

A két szomszédasszony lopva egymásra néztek. Talán helyeselni kellene, vagy közbevetni valamit, de már ismerték annyira Amália nénit, hiszen ebbe a házban lakott már vagy hatvan évet. Ez idő alatt kényszerűségből is tanúi voltak élete minden mozzanatának. Volt itt kézfogó, volt egy lakodalom, meg sima temetés, de volt éneklésbe

végződő halotti tor is. Színes fantáziával fonta élete, elég erős, de sok helyütt elrojtosodott fonalát. Most hiába mondja, hogy a Lajos volt a leggonoszabb. Ha visszaemlékeznek ezekre a férjekre, ők voltak a jámborság megtestesítői. Nem sok szavuk volt, csak annyi volt a bajuk, hogy az élettől csupán pár évet kaptak és mehettek a Felsővárosi temető, Amália néni által kijelölt nyughelyű parcellába, örök nyugalomra.

Amália néni úgy érezte, elmondott mindent, legalább is annyit, hogy a kellő hírszolgálat alapjait megteremtse. Összefogta a fekete kendőt a nyakán és a kijárat ajtó kilincsére tette a kezét. Az ajtóból még visszaszólt: - Veszek egy fekete nyúlszőr kalapot. Azt akarom, hogy megnézzenek!

Két hét múlva, a megjelenő helyi lap közölt egy temetési képet. Ezen Amália néni volt látható, fekete nyúlszőr kalapban, cigányzenészek állták körül és a leeresztett koporsóra, éppen akkor dobott egy szál virágot.

*

